

Lurierul Adventist

*Organ al Culturii Creștine A. Z. Ș. din
Republica Socialistă România*

*Christos
a înviat*

*Anul LVI
MARTIE — APRILIE*

„Pot totul... dar...!”

„Pot totul în Hristos care mă întărește”, Filip. 4.13

Declarația apostolului Pavel cuprinsă în epistola sa către Filipeni, una dintre cele patru scrisori de el pe când se afla închis la Roma, nu trebuie să surprindă pe nimeni. Apostolul se afla la apogeul experiențelor lui cu Dumnezeu. El era de acum gata să „fie turnat ca o jertfă de băutură” (Filip. 2,17). Acum, el putea să spună, ceea ce a și spus lui Timotei: „m-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința.” (2 Tim. 4,7). Iar comunitatea din Filipi, era după cum ne spune majoritatea celor ce s-au ocupat de istoria bisericească, „cea mai bună, cea mai curată dintre comunitățile creștine ale timpului”.

Dar, după citirea textului din Filip. 4,13, ceva te face să rămii descumpănit, apoi mirat și în cele din urmă... uimit! Apostolul Pavel, marele apostol al neamurilor, personajul favorit al multora, și al meu de fapt, în afara Domnului Hristos; acest Pavel neînfricat, hotărât, care a pus în mișcare lumea din vremea lui începând din Arabia și pînă în „Casa Cezarului” de pe malurile Tiburului din Roma; apostolul Pavel cel care a avut curajul să-l înfrunte pe Petru în față; el care a îndurat bătăi, naufragii, care a fost improșcat cu pietre pînă ce a fost considerat mort; acest apostol chemat direct de Domnul Hristos, doctrinar al bisericii; el care putea cânta imnuri de laudă deși era închis și cu mâinile și picioarele în butuci într-o închisoare infectă, acest Pavel care declară: „pot totul în Hristos,” sau cum redau alte traduceri acest text: „Am putere pentru orice lucru prin Cel care-mi dă această putere,” declară imediat: „Dar bine ați făcut că ați luat parte la strimtorarea mea,” sau: „Dar... a fost bine din partea ta că ai împărțit cu mine povara necazurilor mele.” (v. 14. N.E.B.).

Povară? Necazuri! Marele apostol care era totdeauna, în orice împrejurare gata să încurajeze pe alții, el, conducătorul vrednic de încredere al bisericii, neînfricatul săvîrșitor al lucrurilor imposibile, să ne vorbească și despre „povara necazurilor lui?”

De cînd am citit acest verset, prin lumina v. 13, de atunci îl văd pe marele apostol Pavel, nu numai ca un caracter de proporții, ci mai mult, ca pe un frate cuprins în aceeași acțiune în care sînt și eu angrenat, ce este adesea plină de greutate. Aceasta pentru că aud nu numai afirmația sa: „POT TOTUL.”!... ci și recunoașterea nevoii reciproce de înțelegere.

Cît de uman! Dincolo de forță, dincolo de curaj, dincolo de o mină neînfricată, bate o inimă... apăsată și ea de griji, de necazuri, care rod uneori asemenea unor carii la temelia păcii și echilibrului nostru sufleteș și care adesea sfîrșesc la noi prin a slăbi țâria, a uza puterea și vitalitatea vieții.

Și, deși credinciosul poate face totul în problemele legate de viața lui spirituală... și aceasta numai prin Domnul Hristos care-l întărește punîndu-i picioarele pe stîncă, cu toate acestea, fiecare suflet în parte, are nevoie de o inimă care să-l înțeleagă, o inimă care să-l sprijine, să-l încurajeze în momentele de criză. Chiar și Domnul Hristos, în timpul uriașei bătălii din grădina Ghetsemani, n-a făcut excepție; și El avea nevoie de cineva care să-L înțeleagă, să-L sprijine în acele momente ale bătăliei decisive. Astfel citim: „A luat cu El pe Petru și pe cei doi fii ai lui Zebedee, și a început să Se întristeze și să Se mîhnească foarte tare. Isus le-a zis atunci: „Sufletul

Meu este cuprins de o întristare de moarte; rămîneți aici, și vegheați împreună cu Mine”. (Mat. 26, 37.38).

Este un lucru recomandabil și ne împlinim o datorie umană și creștină aceea de a rosti un cuvînt de mîngîiere și întărire pentru cei descurajați; este drept și es' e bine a face astfel.

Dar mi se pare că am fost mai puțin dispuși — și ca atare n-am făcut acest lucru — să încurajăm și să rostim un cuvînt de mîngîiere pentru cei ce se credeau sau chiar erau în adevăr... tari! Sîntem adesea mai puțin, sau deloc dispuși a întinde o mîină de ajutor celui ce totdeauna a fost gata să ajute pe alții. Am mărturisit noi vreodată celui ce prin viața, comportarea și activitatea lui este un stîlp al comunității sau bisericii, i-am mărturisit noi oare cum că noi îi apreciem activitatea? Ne-am gîndit noi cu convingere la necesitatea de a încuraja pe cei ce încurajează pe alții?

Cînd din nefericire încă mai auzim pe unul sau pe altul nimicîndu-și demnitatea de om și copil al lui Dumnezeu, avînd o singură solie în gura sa și anume... calomnierea fratelui său și demonstrînd că Evanghelia n-a avut încă posibilitatea să facă o lucrare de schimbare a inimii lui, ne-am gîndit noi la datoria ce ne incumbă, de a contribui la înlăturarea acestui rău, adoptînd o poziție creștinească atît față de calomniator, cît mai ales față de cel calomniat? Ne-am gîndit noi că dacă n-ar fi urechi să audă s-ar închide și gura acestor ființe literalmente vrednice de plîns și pentru care trebuie să ne rugăm?

Ne-am gîndit noi vreodată că sub un calm desăvîrșit, o aparentă stăpînire de sine, un aer degajat, toate acestea pot ascunde o viață solitară, istovită de povara problemelor personale, familiare, ale comunității sau bisericii? Ne-am gîndit noi vreodată că și el are nevoie de cineva care să împartă cu el povara „necazurilor” lui, și că acel cineva este de dorit să fii dumneața iubite frate sau stimată soră, să fim fiecare dintre noi? Iar multe din poveștile „altora” față de care noi sîntem așa de orbi, NE SINT CHIAZ AȘA DE INVIZIBILE NOUĂ?

Poate că adesea sîntem foarte preocupați cu propriile noastre „necazuri”! Se mai poate ca interese meschine, nesfînite să ne împiedice — la momentul potrivit — să închidem gura clevetitoare și batjocoritoare, făcîndu-ne astfel părtași păcatului său și astfel să nu mai putem zări poveștile fraților și surorilor noastre.

„A FI OM, INSEMNEAZĂ SĂ CUNOȘTI ȘI SĂ NU TRECI NEPĂSĂTOR PE LINGA POVERILE ȘI NECAZURILE APROAPELUI TĂU, A OBȘTEI ÎN MIJLOCUL CĂREIA TRĂIEȘTI.”

„A FI ÎNSĂ — ÎN ADEVĂR — UN UCENIC AL DOMNULUI HRISTOS, INSEMNEAZĂ A NE PURTA POVERILE UNII ALTORA. (Gal. 6.2). Și de această obligativitate creștină nu ne scutește nici vechimea în biserică, nici vechimea în slujbele din comunitate și nici vechimea sau calitatea de slujitor al lui Dumnezeu, ci toate acestea fac ca acest deziderat să devină PORUNCĂ, poruncă pe care Mîntuitorul nostru a dat-o ca demonstrare a iubirii noastre față de Dumnezeu. Și atunci vom putea rosti fiecare dintre noi împreună cu apostolul Pavel: „...bine a fost din partea ta că ai împărțit cu mine povara necazurilor mele”. Atunci și numai atunci Mîntuitorul va rosti în dreptul nostru: „Bine... rob bun și credincios... intră în bucuria stăpînului tău”. (Mat. 25,21).

O LUME A PĂCII

Cuvintele problemei enunțate au fost rostite de președintele țării noastre, N. Ceaușescu, cu prilejul celei de a 11-a Conferințe a Uniunii Asociațiilor Studențești.

Cu acea ocazie Domnia Sa spunea: „Este în interesul tuturor popoarelor, al tinerei generații, al studențimii din patria noastră și din întreaga Europă — ca de altfel din întreaga lume — să se ridice cu hotărâre pentru apărarea păcii, împotriva politicii de înarmare, să-și facă auzit cuvântul, să-și impună voința de pace. Așa cum am mai menționat și în alte împrejurări, tinăra generație are o răspundere istorică deosebită. De aceea ea trebuie să se ridice cu curaj și fermitate la lupta pentru o politică internațională nouă, democratică, pentru soluționarea problemelor litigioase dintre state pe calea tratativelor, pentru trecerea la dezarmare, și în primul rând la dezarmare nucleară. Să facem totul pentru a asigura tinerei generații, popoarelor, o lume a colaborării și a păcii, o lume fără războaie nimicitoare!”

Este în adevăr în interesul tuturor popoarelor să se instaureze cu adevărat pacea pe tot întinsul planetei noastre. Pentru atingerea acestui țel există o singură cale sigură, calea dezarmării totale și în special dezarmarea nucleară, care constituie de fapt cheia de boltă a vieții internaționale.

Din păcate, cu toate eforturile depuse pînă acum, cu toate discuțiile și negocierile purtate de-a lungul anilor, nu se constată nici un progres în ce privește dezarmarea, ci din contră

o creștere de la an la an a cheltuielilor militare, a cursei înarmărilor, care sporesc tot mai mult pericolul distrugerii civilizației și a vieții însăși pe planeta noastră.

Unele studii mai recente ale O.N.U.-lui arată că stocurile de arme nucleare au atins dimensiuni gigantice și că aceste stocuri ar fi suficiente pentru a distruge de mai multe ori țările globului“.

La această amenințare înspăimîntătoare se mai adaugă și povara zdrobitoare ce apasă asupra popoarelor prin cheltuirea anuală a peste patru sute miliarde de dolari pentru înarmări.

Ce nu s-ar realiza în toate țările lumii, cînd povara aceasta ar dispărea și fabuloasa sumă ar fi folosită pentru progresul și binele omenirii?

De aceea una din preocupările de căpetenie ale țării noastre și ale Conducătorului ei, este problema dezarmării. România, putem spune, a fost și este unul din cele mai active state în acest domeniu. Prezență în diferite organisme internaționale și-a spus hotărît cuvîntul, și-a precizat atitudinea și și-a adus contribuția ei valoroasă în ceea ce privește problema dezarmării.

Prin eforturile și stăruința multor țări, printre care și România, s-a ajuns la hotărîrea ca în acest an, între 23 mai și 28 iunie să se desfășoare la New York o sesiune specială a Adunării Generale O.N.U. consacrată în exclusivitate dezarmării. Omenirea întreagă așteaptă cu multă încredere și

SUMAR

- Pot totul, dar ...
- O lume a păcii
- O lume fără războaie
- Hristos a înviat
- Probleme Christologice
- M. B. Czechowski
- Despre Darul Profetic
- Din viața Bisericii
- Epistola către Evrei
- Domnul Neprihănirea noastră
- Mintuit prin har
- Evanghelia după Matei
- Sfirșit de cale
- Întrebări și răspunsuri

O LUME FĂRĂ RĂZBOAIE

speranță acest eveniment care să aducă în problema dezarmării o cotitură hotărâtă, din care să se arate o lume nouă, fără arme, fără războaie, o lume a păcii și a progresului.

Comitetul pregătitor al sesiunii speciale își desfășoară în prezent activitatea în patru organisme de lucru. „Plenul oficial al comitetului, format din 54 de state; Grupul de lucru neoficial, deschis participării tuturor; Grupul de redactare, constând din acele țări, care au prezentat proiecte de documente plus alte delegații interesate; Subgrupul de redactare, format din autorii proiectelor de documente sau propuneri specifice. România face parte din toate aceste patru forme de activitate ale Comitetului pregătitor“.

„In concepția României“, citez din Revista Lumea, „necesitatea opririi cursei înarmărilor, înfăptuirea dezarmării, are o rațiune națională și una internațională. Cea națională este explicată de grija și răspunderea față de interesele poporului român, față de cauza socialismului în țara noastră, de grija privind asigurarea liniștii atât de necesară muncii pașnice a poporului nostru, de grija ca eforturile considerabile în vederea dezvoltării țării să se finalizeze fără spectrul amenințărilor din afară. Latura internațională are aspecte multiple și fundamentale... În concepția țării noastre, dezarmarea constituie cheia de boltă a întregii vieți internaționale. Ea are implicații determinante asupra rezolvării tuturor marilor probleme care confruntă omenirea zilelor noastre și în primul rând, asupra marelui o-

biectiv al făuririi noii ordini economice și politice internaționale. Fără realizarea ei nu va putea fi depășit fenomenul subdezvoltării, problemă esențială a vieții contemporane, frână a progresului și sursă de mari pericole pentru pacea umanității, iar fenomenele negative ale vieții internaționale (criza, inflația, dezechilibrul schimburilor, perturbările în balanțele de plăți...) se vor adânci. Fără realizarea dezarmării, pacea rămâne relativă.“

Iată de ce România, alături de celelalte popoare ale lumii, depune eforturi neobosite pentru realizarea acestui deziderat, dezarmare totală, care să aducă omenirii pacea mult dorită.

Un semn de prețuire a acțiunilor în vederea păcii și colaborării popoarelor, promovate de țara noastră în frunte cu Conducătorul ei, a fost conferirea celei mai înalte distincții a Consiliului Mondial al Păcii — medalia de aur „Frederic Joliot Curie“ — președintelui țării noastre, Nicolae Ceaușescu.

Ca fii ai acestui popor și cetățeni ai acestei țări care și-a creat o faimă pe toate meridianele lumii, atât prin acțiunile interne cât și prin cele externe, ne bucurăm și sintem mândri de succesele ei. Dar, ca membri credincioși ai bisericii și fii loiali ai patriei, ne revine datoria să susținem acțiunile pe care țara noastră și Conducătorul ei le întreprind, pentru binele și fericirea omenirii pe plan mondial, prin împlinirea în mod conștiincios a lucrului nostru de fiecare zi, acolo unde ne găsim la locul nostru de muncă, alături de toți ceilalți concetățeni.

Referindu-se la faptul că înfăptuirile ce se cer a fi realizate într-o țară, nu sînt posibile decît prin îmbinarea factorului intern — eforturi proprii — și cel extern (colaborarea internațională echitabilă) primordialitatea revenind efortului propriu al fiecărui popor, președintele țării noastre spunea: „Iată de ce putem afirma — atît pe baza experienței proprii, cît și pe baza practicei și experienței mondiale — că singura cale pentru lichidarea subdezvoltării, pentru progresul economic-social, pentru ridicarea fiecărei națiuni la un grad înalt de civilizație este efortul fiecărui popor; fără aceasta nu se poate realiza nici un progres. Nici o țară din lume, nici un popor nu s-a dezvoltat așteptînd ajutorul altora, nici o națiune nu se va putea dezvolta așteptînd ca alții să facă eforturi pentru ea“.

De altfel poporul român nici odată n-a așteptat ajutorul altora, ci s-a ajutat singur și acum cu atît mai mult, în zilele și în condițiile pe care le trăim, fiii acestui neam, indiferent de naționalitate și concepție religioasă, vor munci și se vor strădui neconținut pentru ridicarea țării, pentru progresul ei economic și pentru înălțarea prestigiului ei, pentru ca cuvîntul ei să se facă auzit tot mai puternic în cele mai înalte foruri internaționale, ca alături de alte state să-și poată aduce cu succes contribuția ei la făurirea unei lumi a păcii, a unei lumi fără războaie, pentru binele și fericirea întregii omeniri.

M. T. Pirvan

Secretar al Cultului
Creștin A.Z.S

HRISTOS

A

ÎNVIAT

„Și iată că s-a făcut un cutremur de pământ; căci un înger al Domnului s-a coborât din cer. Înfățișarea Lui era ca fulgerul și îmbrăcămintea Lui albă ca zăpada. Străjerii au tremurat de frica Lui și au rămas ca niște morți.” (Mat. 28, 2—4).

Cînd glasul ingerului puternic s-a auzit la mormîntul lui Hristos zicînd: „Tatăl Tău Te cheamă!”. Mintuitorul ieși din mormînt prin viața care era în Sine însuși. Acum s-a adeverit ceea ce El spusese mai înainte: „Îmi dau viața, ca iarăși s-o iau... Am putere s-o dau și am putere s-o iau iarăși”. Acum s-a împlinit profeția pe care El o rostise...

Cînd Isus fusese pus în mormînt, Satana a triumfat. El îndrăznește să creadă că Mintuitorul nu-și va mai re lua viața. El pretindea trupul lui Isus ca prizonier. Se supărase pentru că îngerii lui fugiseră la apropierea trimisului ceresc. Cînd văzu pe Hristos că Se ridică plin de biruință, își dădu seama că împărăția sa va avea un sfîrșit și că el trebuie să moară în cele din urmă.

Deasupra mormîntului deschis al lui Iosif Hristos, proclamase biruitor: „Eu sint învierea și viața”. Cuvînte de felul acesta numai Dumnezeu le putea rosti. Toate făpturile create trăiesc numai prin voința și puterea lui Dumnezeu. Ele sint recipiente dependente de viața lui Dumnezeu. De la serafimul cel mai de sus și pînă la ființa insuflărită cea mai umilă, toate se satură din Izvorul vieții. Numai Acela care este una cu Dumnezeu putea să spună: 'Am puterea să vă las viața Mea, și am putere s-o iau din nou'. În Dumnezeirea Sa Hristos avea puterea de a frînge legăturile morții.

Hristos a înviat din morți ca cel dintîi rod al celor adormiți. El era antitipul snopului legănat, iar învierea Lui a avut loc tocmai în ziua cînd snopul de legănat trebuia să fie adus înaintea Domnului. Timp de mai mult de o mie de ani s-a făcut această ceremonie simbolică. Se adunau din cîmpul secerat primele spice de grîu copt și cînd oamenii mergeau la Ierusalim de Paști, snopul din cele dintîi roade era

clătinat ca un dar de mulțumire înaintea Domnului. Numai după ce se aducea acest dar se pu'ea înfige seceră în grîu ca să fie adunat în snopi. Snopul înfățișat Domnului preînchipuia secerișul. Așa și Hristos, ca întîiul rod înfățișa marele seceriș spiritual ce trebuia să se adune pentru Împărăția lui Dumnezeu. Învierea Lui este tipul și garanția învierii tuturor celor drepti care au adormit. 'Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat credem și că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El'.

Pentru cel credincios Hristos este învierea și viața. În Mintuitorul nostru s-a recîștigat viața ce se pierduse prin păcat, deoarece El are viața în Sine, pentru a învia pe acela pe care El voiește. El este investit cu dreptul de a da nemurirea. Viața pe care El a depus-o în firea omenească, o ia din nou și o dă

omenirii. 'Eu am venit' zicea El, 'ca să aibă viață, și s-o aibă din belșug'.

Glasul care a strigat de pe cruce: 'S-a sfîrșit', s-a auzit printre morți. El a străbătut zidurile mormîntului, și a îndemnat pe cei adormiți să se ridice. Tot așa se va întimpla și atunci cînd glasul lui Hristos se va auzi din cer. Glasul acela va pătrunde în morminte și va deschide incuierile lor, iar cei morți în Hristos vor învia. La învierea lui Hristos s-au deschis doar cîteva morminte, dar la a doua venire toți morții cei scumpi vor auzi glasul Lui, și se vor arăta la viață plină de slavă nepieritoare. Aceeași putere care a înviat pe Hristos din mormînt va învia și biserica Lui, și o va proslăvi împreună cu El."

(H.L.L. 573)

PROBLEME CHRISTOLOGICE ȘI SOTERIOLOGICE ȘI SPIRITUL PROFETIC

Persoana Domnului Christos plus lucrarea Sa ispășitoare în favoarea mântuirii celui păcătos, formează acțiunea, lucrarea lui Dumnezeu care ne dă nădejdea mântuirii, a veșniciei. Dacă Isus Mintuitorul, n-ar fi fost de asemenea și Christos, Fiul Cel Uns al lui Dumnezeu, atunci, lucrarea Lui ar fi dat greș în a deveni eficientă. De aceea, noi trebuie totdeauna să avem în vedere, să înțelegem și să păstrăm cu sfințenie ceea ce biserica numește doctrina despre natura personală (Christos persoană distinctă a treimii divine) a lui Isus Christos și de asemenea, doctrina sau învățătura despre lucrarea Sa ispășitoare, în favoarea mântuirii celor păcătoși, sau Soteriologia.

Spiritul Profetic constituie mijlocul folosit de Dumnezeu în toate timpurile, începând cu Adam și până în prezent, spre a-Și face cunoscută voia, planurile Sale; pentru avertizarea sau dirijarea poporului și bisericii Sale.

Spre finalul Planului de Mintuire și în mod deosebit în biserica a șaptea, pe care o identificăm cu biserica Laodiceea, sau Biserica Adventă, Spiritul Profetic s-a manifestat în viața și activitatea servei Sate, Ellen G. White.

Serva Domnului a fost, și scrierile ei rămân și astăzi pentru noi, un apărător puternic al dumnezeirii Domnului Isus Christos, cum și al sacrificiului Său ispășitor, doctrine ce concordă perfect cu învățătura Scripturilor.

În studiul nostru, folosind expresii, în mod deosebit, din prologul Evangheliei lui Ioan (Ioan 1,1-4,14), ca un cadru al studiului nostru, vom putea vedea cum declarațiile,

scrierile servei Domnului coroborează perfect cu poziția Sf. Scripturi cu referire la Domnul și Mintuitorul nostru. Desigur că spațiul articolului de față va permite numai o prezentare restrinsă a acestor probleme, dar totuși concludentă.

Cuvîntul = Fiul lui Dumnezeu = Christos = Isus, a fost de la început. Primele cuvinte ale Evangheliei lui Ioan sînt gînduri pe care le găsim în cartea Genezei (Gen. 1,1), și pe care ucenicul iubirii, Ioan, le-a cunoscut, dar care diferă totuși în sensul profund al expresiei grecești, ce înfățișează „CUVINTUL“ ca fiind anterior inceputului acestui pămînt, existînd din totdeauna. De fapt „Cuvîntul“ nu poate fi — datat — nu poate fi cuprins în limitele temporarului, avînd un început și un inevitabil — sfîrșit. El ridică această problemă la modul absolut, absolutizînd adevărul cum că „Cuvîntul“ este în afara timpului, nesupus legilor timpului pe care El le-a așezat. Serva Domnului ajungînd la înțelegerea acestui profund adevăr divin, spune:

„Din zilele veșniciei Domnul Isus Christos a fost una cu Tatăl.“¹⁾ Urmărind mai departe acest gînd, noi citim:

„Domnul Isus Christos, divinus Fiul al lui Dumnezeu, exista din veșnicie, o persoană distinctă, și totuși una cu Tatăl. El era gloria neîntrecută a cerului. El era Comandantul ființelor cerești, și omagiul adorării ingerilor era primit de El, considerînd aceasta ca fiind un drept al Său. Acest lucru nu însemna nicidecum a jefui pe Dumnezeu...“

„Există lumină și slavă în adevărul că Domnul Christos era una

cu Tatăl mai înainte ca temeliele pămîntului să fi fost puse.“²⁾

Cei care resping preexistența Domnului Christos și divinitatea Lui, Îl resping de asemenea și ca Mintuitor personal, căci aceasta „ar însemna o respingere totală a Domnului Christos. El a fost singurul Fiul născut al lui Dumnezeu, care era deopotrivă cu Tatăl dintotdeauna.“³⁾ Dacă este adevărat că Domnul Christos a creat toate lucrurile, și în această problemă, pentru noi ca oameni ai credinței fundamentate pe adevărurile Scripturii, nu există nici un dubiu, atunci, în mod implicit, „El există mai înainte de toate lucrurile.“⁴⁾ În consecință putem spune că: „N-a fost niciodată un timp cînd El să nu fi fost în strînsă pîrtășie cu Dumnezeu cel veșnic.“⁵⁾

Cuvîntul = Christos, era cu Dumnezeu (Ioan 1,1). Apostolul Ioan înțelept de experiențe, timp și legătura lui cu Acest Cuvînt, a fost foarte atent, foarte grijuliu în exprimarea cu fidelitate a ideii că CUVINTUL, Christos, avea totul comun cu divinitatea, cu Treimea Divină. „Cuvîntul era cu Dumnezeu“. Aici avem o relație de egalitate între Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Tatăl, o unire substanțială și veșnică, legături reciproce între persoanele lor.

„Mai înainte ca oamenii sau ingerii să fie creați, Cuvîntul a fost cu Dumnezeu.“⁶⁾ spune inspirația divină. Domnul Christos „există ca ființă divină, ca eternul Fiul al lui Dumnezeu, în unire, fiind una cu Tatăl Său.“⁷⁾

Fiind una „cu Dumnezeu“ Domnul Christos se bucură de o distincție ce este atribuită numai divinității.

„Domnul Christos, Cuvîntul, singurul născut al lui Dumnezeu, a fost una cu Tatăl Cel Veșnic — una în natură, în caracter, în scopuri — singura Ființă ce putea intra în sfatul și planurile lui Dumnezeu.”⁸⁾

„Vorbînd despre preexistența Sa, Domnul Christos ne îndreaptă mințile înapoi prin veacurile fără de sfîrșit. El ne asigură că n-a fost niciodată un timp cînd El să nu fi fost într-o strînsă legătură cu Tatăl cel veșnic. El, a cărui voce o auzeau Iudeii atunci, fusese cu Tatăl ca Unul deopotrivă cu El.”⁹⁾

Cuvîntul — Christos era Dumnezeu. (Ioan 1,1). În aceste cuvinte vedem exprimarea divinității Domnului Christos în mod clar, și definitiv, fără a folosi vreun articol în acest caz. Dacă Ioan ar fi spus și „Cuvîntul era Dumnezeu”, atunci s-ar fi limitat dumnezeirea numai la Domnul Christos. Dar nici n-a spus că El „Cuvîntul”, era „un Dumnezeu”, ceea ce ar însemna faptul că Domnul Christos nu era decît unul dintre numeroșii zei, și așa destul de mulți în religiile politeiste. Apostolul Ioan n-a intenționat a spune cum că „Cuvîntul” era singurul Dumnezeu, ci el a făcut clar faptul că El era Unul avînd natură divină, și nu o... Ființă divină, ci Una în mod substanțial, o Ființă distinctă componentă a Treimii Divine.

Serva Domnului prezintă astfel această problemă: „Christos este egal cu Dumnezeu, infinit și omnipotent.”¹⁰⁾ Domnul Christos a fost deci în mod inerent divin și de aceea „El a arătat că are drepturi egale sau deopotrivă cu Dumnezeu, în a aduce la îndeplinire o lucrare la fel de sfîntă, și de același caracter cu lucrarea la care este angajat Tatăl Său în ceruri.”¹¹⁾ Mai mult chiar, „Fiul lui Dumnezeu a fost recunoașterea Suveranității cerurilor, una în putere și autoritate cu Tatăl.”¹²⁾ Cu referire la dumnezeirea Domnului Christos și la faptul că în această privință nu există nici o necunoscută, cu privire la conștiința — din totdeauna a faptului că El era deopotrivă și una cu Tatăl, citim:

„Viața fizică este ceva pe care fiecare individ, o primește. Ea nu este veșnică sau nemuritoare; căci Dumnezeu, dătătorul vieții, o ia înapoi. Dar viața Domnului Christos era neîmprumutată. Nimeni nu-I putea lua viața. El spunea: Îmi dau viața și o iau iarăși”. În El, viața

era originală, neîmprumutată, nedegradată.”¹³⁾

Cuvîntul = Christos, s-a făcut trup. (Ioan 1,14). În aceeași persoană a Domnului Christos se găsesse laolaltă atît natura divină a Persoanei divine, cum și natura umană a noastră, a oamenilor. Asemenea unor ingrediente desăvirșite, amestecate perfect, tot la fel divinul și umanul au fost combinate în El. Dar inspirația divină adaugă: „Divinitatea n-a fost degradată de natura umană; divinitatea și-a păstrat locul și poziția demnității Sale divine, ridicînd umanul la înălțimea divină.”¹⁴⁾ În adevăr... Minune a minunilor și Taină a Tainelor! Tot serva Domnului ne reamintește că:

„Nici o minte mărginită nu poate înțelege pe deplin caracterul lucrărilor Celui Infinit. Noi nu putem, ca prin cercelări, să descoperim pe Dumnezeu. Atît minților celor mai puternice, ca și celor mai puțin dotate și pentru unii și pentru alții pentru aceasta, este necesară credința. Ființa aceasta divină, ca Ființă, ca persoană vizibilă, putînd fi cuprinsă cu privirea noastră, Ea

trebuie să rămînă, spre binecuvîntarea noastră — o taină cu care se va ocupa veșnicia și cei mintuiți.”¹⁵⁾

Extinzînd concepția aceasta a tainelor spirituale, noi sîntem datori a înțelege că „sînt taine în Planul de Mintuire — cum ar fi umilința Fiului lui Dumnezeu, în aceea că El a luat chipul și natura omului; dragostea minunată a Tatălui și condescendența Lui, în aceea că El a dat pe Fiul Său omenirii. Acestea și desigur și altele constituie pentru oștile cerești, pentru lumile necăzute în păcat, subiecte de continuă uimire.”¹⁶⁾

„Faptul că El a consimțit să părăsească slava Sa și să ia asupra Sa natura omenească, a fost și rămîne o taină pe care ființele necăzute în păcat din alte lumi, ar dori să o înțeleagă.”¹⁷⁾

Ne reamintim cu toții dezbaterile Christologice ce au avut loc în primele veacuri ale erei noastre, cum și de tipurile clasice de erezii, concepții greșite ce au fost introduse, în efortul de a dezlega ceea ce constituia pentru ei „Nodul gordian” și anume problema persoanei și naturii Domnului Hristos. Unii, argumentau atunci că Domnul Christos era un Dumnezeu asemenea omului — dar nu om cu adevărat. Alții, susțineau că El era un om, asemenea lui Dumnezeu, dar nu un Dumnezeu adevărat. Alții, cum că Domnul Isus Hristos era un Dumnezeu — Om, dar în realitate nu era nici Dumnezeu și nici om.

Probabil că cel mai cunoscut crez, cea mai cunoscută declarație a unui crez, declarație care a dat un răspuns acestor erezii Christologice, este crezul de la Niceea (325 d.Hr.), vestit prin declarații ca acestea cum ar fi: „Dumnezeu adevărat, din Dumnezeu adevărat” și „S-a întrupat, a fost făcut om”, crez ce a fost urmat de cel de la Calcedon (451 d.Hr.) „desăvirșit ca Dumnezeu”, „de o substanță cu Tatăl”, „desăvirșit în natura Sa umană; asemănîndu-Se nouă în toate privințele, în afară de păcat”.

Poziția servei Domnului în legătură cu această problemă este exprimată în aceste cuvinte: „Domnul Hristos a fost un om adevărat. El a demonstrat umilința Sa, luînd asupra-Și natura omenească. Și totuși, El a fost Dumnezeu în trup.”¹⁸⁾ În adevăr, Dumnezeu și omul s-au înlînit prin și în persoana Domnului Hristos, într-o puternică îmbrățișare.

„El și-a îmbrăcat divinitatea Sa, în natura noastră omenească. El era în totul Dumnezeu, dar nu se înfățișa ca Dumnezeu... În timp ce era pe pământ era Dumnezeu, dar El și-a acoperit înfățișarea Lui de Dumnezeu, și în locul ei a luat forma și înfățișarea unui om.”¹⁹⁾

Natura umană, n-a luat locul naturii divine, și nici natura divină n-a luat locul naturii umane.²⁰⁾ Cele două realități opuse s-au întîlnit²¹⁾ și au fost în mod tainic împletite într-o singură persoană.²²⁾ Prin această divinitatea n-a fost înjosită, degradată, ci, așa cum am arătat mai sus, și-a păstrat locul și poziția ei.²³⁾ De fapt nu numai divinitatea Sa este totul pentru noi, ci și natura Sa umană.²⁴⁾

Și noi am privit slava Lui... în har și adevăr. (Ioan 1, 14). Slava cerului, harul și adevărul au fost materializate în actele lucrării mîntuitoare (Soteriologice) a Domnului Christos, așa încît o persoană care vede pe Fiul lui Dumnezeu, Domnul Isus Christos, să vadă pe Tatăl.²⁵⁾ Deși luînd natura noastră, fără a lua și păcătoșenia noastră,²⁶⁾ ci numai păcatele noastre asupra-și, El ar fi putut să păcătuască și să cadă.²⁷⁾ În adevăr, Domnul Isus posedă organismul nostru, omenească.²⁸⁾

„El a venit în această lume în forma naturii omenești, ca să trăiască întocmai ca un om între oameni. El și-a asumat toate predispozițiile naturii umane, ca să fie pus la probă și încercat. În natura Sa umană, El a fost părtaș naturii divine. În intruparea Sa, El a cîștigat într-un sens nou — titlul de Fiu al lui Dumnezeu.”²⁹⁾

A fost tot așa de dificil, pentru Domnul Christos, să păstreze sau să Se păstreze la nivelul naturii umane, cum este de dificil pentru noi a ne ridica deasupra nivelului naturii stricate a păcatului.³⁰⁾ De aici și faptul că El știe cum să ajute pe cei ce sînt ispițiți.³¹⁾

Întreaga Sa viață a fost devotată misiunii Sale de răscumpărare a celui păcătos. Toate acțiunile Sale au fost acte ale sacrificiului de sine pentru mîntuirea celor păcătoși.³²⁾

Iar prin ascultarea de toate poruncile lui Dumnezeu și de voința Tatălui Său, El a lucrat, a desăvîrșit mîntuirea (răscumpărarea) noastră.³³⁾ Botezul Său la Iordan a fost un exemplu al interesului și al rolului pe care El l-a avut în Planul de Mîntuire.

„Domnul Isus n-a primit botezul ca o mărturisire a propriei Sale vine. El S-a identificat pe Sine cu păcătoșii, urmînd calea pe care noi trebuie s-o urmăm și făcînd lucrarea pe care noi trebuie s-o facem. Viața Sa de suferință și răbdare de după botezul Său, a fost de asemenea un exemplu pentru noi.”³⁴⁾

„Ca Unul asemenea nouă și dintre noi, El fu părtaș nevoilor noastre și slăbiciunilor noastre. El a fost în totul dependent de Dumnezeu și în locurile retrase de rugăciune, El căuta puterea divină, pentru ca să poată merge înainte înfățișat pentru împlinirea datoriei și pentru încercările ce-I stăteau înainte. Într-o lume a păcatului, Domnul Isus a suportat luptele și tortura sufletului. În comuniunea cu Dumnezeu, El a putut să suporte povara necazurilor ce-L strîveau. Aici, în legătura Lui cu Dumnezeu,

El a găsit mîngiere și bucurie.”³⁵⁾

Poziția servei Domnului față de lucrarea de Ispășire a Mîntuitorului este foarte clară. Poziția Domnului Isus, aceea de egalitate cu Tatăl, L-a făcut în stare să devină jertfă pentru păcat, în favoarea celor păcătoși.³⁶⁾ În adevăr, a făcut ispășire pentru noi pe Crucea Golgotei, o jertfă de ispășire în totul satisfăcătoare pentru Tatăl,³⁷⁾ completă și perfectă.³⁸⁾

Numai singur singele Domnului Christos este eficient³⁹⁾ în a face ispășire pentru păcate, pentru ca astfel noi să putem fi atrași de Dumnezeu și să primim pe Christos ca Mîntuitor personal cu tot ceea ce implică legămîntul Său.⁴⁰⁾

Mai înainte de Golgota, noi trebuie să înțelegem că „Iudeii au văzut în sistemul jertfelor simbolul Domnului Christos al Cărui singe avea să fie vărsat pentru mîntuirea păcătoșilor. Toate aceste jertfe trebuiau să constituie un tip al Domnului Christos și să fundamenteze în inima lor marele adevăr cum că numai singele lui Isus Christos ne curățește de orice păcat, și de asemenea, că fără singe, fără vărsarea singelui ispășitor al Domnului, nu există iertare, ștergerea păcatelor”. Unii s-au întrebă, de ce oare Dumnezeu a dorit atît de multe jertfe, de ce s-a stabilit în legea ceremonială iudaică atît de multe sacrificii, atît de multe victime.

„Fiecare jertfă, fiecare victimă ce era sacrificată era un tip al Domnului Hristos, o lecție, o pildă ce trebuia să se imprime în mintea și inima celui în cauză, în ceremonia cea mai solemnă și cea mai sacră și care era explicată în amănunțime de către preoți. Sacrificiile, în mod clar, au fost plănuite și poruncite chiar de către Dumnezeu, ca prin ele să se poată învăța acest mare și monumental adevăr, și anume că numai prin singele Domnului Christos există iertare de păcat.”⁴¹⁾

După Golgota însă, noi trebuie să înțelegem că, „o ispășire tipică, zilnică sau anuală nu mai trebuie adusă, dar că sacrificiul ispășitor printr-un mijlocitor este esențial, datorită existenței continue a păcatului. Domnul Isus oficiază în prezența lui Dumnezeu, oferind singele Său vărsat la Golgota, El fiind Mielul ce-a fost jughiat pentru păcatele noastre. Domnul Isus prezintă singele Său ca ispășire pentru orice păcat mărturisit și părăsit, pentru orice scădere a celui păcătos...

„Serviciile religioase, rugăciunile, laudele, mărturisirea plină de poezie a păcatelor, se înalță de la credincioșii cei sinceri, asemenea fumului de tămâie, în sanctuarul cerească; dar trecând prin canalele poluate de natura noastră păcătoasă, ele sînt așa de minjite încît, dacă n-ar fi curățite prin singele vărsat al Mîntuitorului, ele n-ar avea niciodată valoare înaintea lui Dumnezeu. Deci ele nu se înalță la ceruri în curăție și desăvîrșire și dacă Mijlocitorul care este la dreapta lui Dumnezeu în ceruri nu le-ar prezenta și nu le-ar curăța El prin neprihănirea Sa, ele nu ar fi acceptate de Dumnezeu...”

„Parfumul acestei neprihăniri se ridică asemenea unui nor în jurul tronului milei.”⁴²⁾

Acum, Domnul Isus apare în prezența lui Dumnezeu, pentru noi. Astfel, rezultatele mîntuitoare ale jertfei Sale ispășitoare sînt partea urmașilor Săi, prin Duhul Sfînt.⁴³⁾ Iar în judecata ce are loc, se hotărăște cine anume este îndreptățit să se bucure de rezultatele veșnice ale lucrării ispășitoare a Domnului Christos, rezultate pe care Domnul Isus le-a obținut pentru noi, ca Sacrificiul și Mijlocitorul nostru.⁴⁵⁾

Cunoscînd toate acestea, Satan încearcă în mod constant să împiedice sufletele să creadă în Isus Christos ca singura speranță de mîntuire.⁴⁵⁾ Cu toate acestea, rămîne totuși disponibilă o putere ce emană de la Dumnezeu și care lucrează în ființele omenești, putere ce are darul de a contracara acțiunile lui Satan — în cadrul liberului arbitru — producînd o nouă viață, sfințenia.⁴⁶⁾ Toate acestea sînt posibile numai prin Domnul Isus.

În timpul trăirii Sale pe acest pămînt, tema favorită a Domnului Christos a fost abundența harului lui Dumnezeu.⁴⁷⁾ Fără har, toate eforturile noastre ar fi zadarnice.⁴⁸⁾ Sine qua non-ul experienței mîntuirii, este întîlnirea divino-umană, exprimată aînt de simplu de serva Domnului.

„Domnul a văzut starea noastră; El a văzut nevoia ce o avem de harul Său și pentru că ne-a iubit, El ne-a dat harul și pacea Sa. Har... însemnează favoarea făcută cuiva nedemn, care n-o merită, unuia care este pierdut. Faptul că sîntem păcătoși, în loc de a ne arunca de parte de mila și dragostea lui Dumnezeu, face ca exercitarea dragostei Sale față de noi să fie o necesitate

pozitivă, pentru că noi să putem fi mîntuiți.”⁴⁹⁾

Credința în Cuvîntul lui Dumnezeu, încrederea în puterea Sa, încredințarea vieții noastre în minile Sale, toate acestea constituie acte esențiale pentru mîntuire, așa cum ne arată inspirația divină: Credința „este ochiul care vede, urechea care aude, picioarele ce aleargă, mina care prinde”.⁵⁰⁾ Dar „sentimentele nu constituie credința. Aceste două noțiuni sînt distincte deși sentimentele de bucurie ca și binecuvîntarea, sînt partea lui Dumnezeu a le da”.⁵¹⁾ Credința poate fi considerată o „tranzacție prin care cei care primesc pe Christos se alătură prin legămint, legăturii cu Dumnezeu”.⁵²⁾ Credința mîntuitoare nu este împlătoare, ea nu este numai consimțămîntul

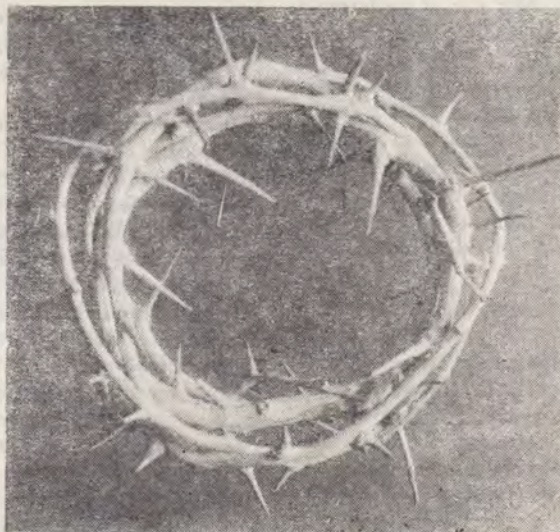
intelectului sau o învoială, ea constă în acțiunea credinței care să îmbrățișeze un Mîntuitor personal.⁵³⁾ Astfel deci, noi nu avem credință într-o credință ci avem credință într-o persoană, căci credința — per se (prin sine) — nu este mîntuitorul nostru; ci este mina ce se prinde de Domnul Christos, care este pentru credincios, totul în tot.⁵⁴⁾ Credința este mijlocul, Christos Isus este scopul final.⁵⁵⁾

Astfel, se poate urmări și înțelege foarte bine faptul că în scrierile servii Domnului, este prezentată **PERSOANA**, plus lucrarea Sa ispășitoare în favoarea mîntuirii celui păcătoș, ca formînd acțiunea, lucrarea lui Dumnezeu pentru speranța și mîntuirea noastră veșnică.

Prelucrare D. Popa
după M. Warren

Bibliografie

1. H.L.L. 19
2. R.H. 15 april 1906
3. S.T./28 mai, 1894
4. 1 SM/247
5. Evang. 615
6. 1 SM 247
7. Idem
8. P.P. 34
9. S.T. 29 Aug. 1900
10. S.D.A.B.C. (Ioan 10, 17-18/1136)
11. H.L.L. 207
12. T.V. 495
13. S.D.A.B.C. (Ioan 1,4) 1130
14. R.H. 18 febr. 1890
15. Ed. 109
16. 5 T/702
17. P.P. 69
18. Y.Y. 13 oct. 1898
19. R.H. 5 iulie 1887
20. S.T. 10 Mai, 1899
21. Idem 26 Apr., 1905
22. S.D.A.B.C. 5/917
23. R.H. 18 febr. 1890
24. Y.Y. 13 oct. 1898
25. R.H. 7 ian. 1890
26. S.T. 29 nov. 1931
27. S.D.A.B.C. Ioan 1,1-3/14/1123
28. Idem, 1130
29. Idem, Luca 1,35/1114-1115
30. R.H./1 Apr. 1875
31. M.M. 181
32. H.L.L. 278
33. S.D.A.B.C. (Ev. 2, 17) 927
34. H.L.L./111
35. Idem, 363
36. S.D.A.B.C. (Filip. 2,6) 905
37. S.T./28 iunie, 1905
38. Q.D. 663
39. S.D.A.B.C. (Apoc. 8,3-4/971)
40. Idem, Ev. 9,11-12/932
41. 1 SM/106/107
42. S.D.A.B.C. (Rom. 8,26,3-4/1077/1078)
43. E.W./260
44. G.C./422
45. G.W. 162
46. S.C./18
47. C.O.L./40
48. C.P.T.S./538
49. S.D.A.B.C. (Ef. 4,7/1117)
50. Idem (Rom. 5,1) 1073
51. E.W./72
52. S.T. 1 iunie, 1904
53. 1 S.M./391
54. D.A. 175
55. S.D.A.B.C. (Rom. 5,1) 1073

Scrisori Transilvane

Titul articolului de față nu trebuie să surprindă pe nimeni. În prezent, cunoaștem mai bine împrejurările în care pastorul M. B. Czechowski a ajuns în țara noastră, la Pitești.

Trei din cele cinci scrisori ce le avem de la el, au fost scrise din Transilvania. În acest fel putem reface foarte bine traseul pelerinării sale după plecarea lui din Elveția.

În introducerea celei de a doua scrisori, M. B. Czechowski spunea că: „...lunga mea tăcere de patru luni v-a surprins, probabil, ... dar am fost așa de ocupat cu intensiva mea lucrare misionară și de asemenea muncind din greu cu mâinile mele, încît mi-a fost... imposibil să vă scriu”. (Scrisoare publicată în World's Crisis din 28 iulie 1869). Reținem de aici situația încă precară în care se găsea Czechowski din punct de vedere material și obligativitatea de a munci din greu cu brațele pentru nevoile lui și ale familiei sale.

Ce atrage însă atenția cercetătorului de astăzi a acestei scrisori, este faptul că dincolo de problemele materiale ale vieții, se degajă viziunea lui deosebită dar și unilaterală sau independentă, a lucrării. În aceste rînduri el vorbește despre „misiunea Europeană pentru vestirea celei de a doua veniri a Domnului” ca fiind singura misiune evanghelică, pe care a înființat-o... „Uniunea Adventă Creștină, Americană” din Boston, și acest fapt el îl declară în mod „oficial și cordial”.

Mai mult chiar, deși era în relații oarecum nu prea bune cu comunitatea Tramelan din Elveția și în mod deosebită cu fratele A. Vuilleumier, el prezintă totuși un raport al activității comunităților înființate de el în Italia, Elveția, Germania și Ungaria, arătînd cu bucurie faptul că și după plecarea

lui din comunitățile respective lucrarea începută acolo continua să progreseze. Interesant însă, că el afilia aceste Comunități bisericii care l-a trimis și care continua să-i trimită încă ajutoare, căci citim: „Multe mulțumiri scumpilor noștri frați și prieteni de la „Crisis”, „Herald” și „Voice”... care ne-au susținut și ajutat pînă în această zi”...

El face referire în această scrisoare și la „Asociația Adventiștilor de Ziua a Șaptea”, aducînd un cuvînt de apreciere la adresa lor pentru faptul că ei „sînt binevoitori” a ajuta pe frații din Elveția (Eduard și Albert Vuilleumier) deschizînd în S.U.A. o agenție pentru vinzarea ceasurilor. El făcea aici distincție între „Biserica A.Z.S.” și între aceia pe care el o reprezenta și anume biserica Adventiștilor de Ziua Intîia.

Apoi, pînă la sfîrșitul scrisorii, el face un apel la unitate și armonie, fiind pentru un „ecumenism” interesant, și interesat și anume, numai atunci cînd era problema ajutoării lui financiare. În rest, a fost atît de exclusivist încît, așa cum știm, n-a făcut cunoscut comunității și grupării adventiste din Tramelan faptul că exista deja „Biserica A.Z.S.”, biserică ce începînd cu luna mai 1863 avea o organizare bine încheată.

Poate că nu este lipsit de interes — pentru înțelegerea mentalității sale, să-i cităm următoarele gînduri în legătură cu acest subiect:

„Să fim toți într-o sfințită unire și armonie și să strigăm înaintea Domnului, 'facă-se voia Ta, precum în cer și pe pămînt', și să nu uităm niciodată sfaturile cerești date de Dumnezeu și anume că' sînt felurite slujbe, dar este același Domn; sînt felurite lucrări, dar este același Dumnezeu, care lucrează totul în toți.” (1 Cor. 12,5-6).

Cea de a treia scrisoare pe care o avem este expedită din „Thorda

près de Klausenburg, Siebenbürgen (Transilvania) 30 noiembrie, 1869.

Scrisoarea aceasta este expedită deci din orașul TURDA de lângă Cluj, și are un conținut amar. Din ea se degajă un simțămînt de înfrîngere. Ea este adresată părintelui Janowski, și ca în familie, el își descarcă sufletul de povara greutăților. Iată de ce putem vorbi despre „Scrisori Transilvane”, atunci cînd ne ocupăm de activitatea acestui bărbat.

Părăsind Budapesta el pereginează în Transilvania, căutînd să întreprindă ceva pentru întreținerea familiei și plata datoriilor, și de asemenea pentru a putea activa mai departe în lucrarea de vestire a revenirii Domnului, scop pentru care venise în Europa.

Două probleme nefericite sînt abordate aici, care au apăsător asupra lui.

În primul rînd datoriile pe care le făcuse în Elveția, și care trebuiau plătite, și pentru care creditorii au fixat un ultim termen, ianuarie 1869 (Maxwell, Tell it to the World/162). El neputînd plăti, părăsește așa cum știm Elveția și ajunge în Ungaria și apoi în România. În această scrisoare el se destăinuie părintelui Janowski, arătînd că „n-am scris pentru că n-am avut cu ce să cumpăr timbre pentru scrisoare... Casa de la Neuchatel a fost pusă în vinzare... fapt ce m-a adus în sărăcie și nu știu cum se va rezolva această problemă”.

După ce arată că a încercat pînă acum să facă ceva pentru a ieși din impasul financiar în care se găsea, el a trebuit să recunoască faptul că n-a putut realiza nimic.

Acesta este motivul pentru care îl găsim acum în Transilvania, angajat să ridice și să conducă o fabrică de cărămizi, necesare lucrărilor de construcție a unei linii ferate. „De la 1 noiembrie”, spunea el, „sînt director al acestei fabrici.”

DESPRE DARUL PROFETIC

În această calitate arăta că este pe punctul de a pleca în Bucovina la Cernăuți, pentru a angaja oameni cu care în primăvară să poată începe lucrul. Ulterior, el confirmă, faptul că a efectuat această călătorie în Bucovina. (Speranța lui ca întotdeauna, a fost că va reuși să redreseze situația financiară, speranță ce n-a realizat-o, cu toate eforturile și privațiunile la care era supus de împrejurări).

Scrisoarea ne mai dezvăluie un alt aspect familiar și anume, situația lui familiară. Cele două probleme, financiare și familiare mergeau, se pare, mână în mână. Iată ce mărturiște el părintelui Janowski:

„Soția mea datorită lipsei de bun simț... a nimicit în așa măsură toate strădaniile și lucrarea mea, încît, după moartea nobilei domnișoare Butler, am fost obligat s-o părăsesc — pentru totdeauna, să trăiesc singur, și să lucrez din greu pentru educarea celor cinci sărmani copii ai mei.“

Tristă situație în viața acestui bărbat hărțuit de propriile lui imperfecțiuni! Dacă ne-am îndrepta spre istoria bisericii advente de după 1844, vom vedea că ani de-a rândul pînă după 1869, mulți au trebuit să treacă prin mari lipsuri și încercări. Dar cu credincioșie, cu perseverență și cu supunere totală față de Dumnezeu, biserică — organizație și unii față de ceilalți, greutățile au fost înfrînte. Despre fratele James White, soția lui, sora Ellen White, consemna faptul că fiind nevoită să-i cîrpească pardesiul, a ajuns pînă acolo, încît, nu se mai putea cunoaște care a fost culoarea originală a pardesiului. Deci toți au trecut pe acest drum greu al renunțării de sine și al privațiunilor. La el însă problemele nu mergeau spre o clarificare a lor, ci ele se complicau mai mult și tot mai mult. Iar problema familiară nu făcea excepție. Despre această latură a problemei Czechowski, ne vom ocupa însă într-un capitol aparte, pentru a ne da posibilitatea să avem tabloul cit mai complet al activității și personalității acestui slujitor al lui Dumnezeu, pe care cerul l-a adus și pe plaiurile țării noastre.

De subliniat că cea de a treia scrisoare pe care o avem din partea sa, n-a fost publicată în revista „World's Crisis“, ci așa cum am

arătat, a fost adresată „părintelui Janowski“. În revista de mai sus apare a patra scrisoare adresată „Scumpului Frate Grand“, care era editorul revistei „World's Crisis“ și care a consimțit să sprijine pe Czechowski în numele Adventiștilor Creștini (Adventiști de Ziua Intîia) ce-și aveau sediul la Boston. Aceasta era o grupare apărută din mișcarea milerită, care a respins învățătura cu privire la Sabat, și cu privire la Sanctuar, dar a acceptat pe aceea cu privire la starea omului în moarte. O altă grupare milerită, care a reținut ca doctrină nemurirea sufletului și mai tirziu (1858) s-a numit „Adventiștii Evanghelicici“ și publicau de asemeni revista „Advent Herald“, au sprijinit plecarea lui Czechowski în Europa, susținîndu-l financiar.

În scrisoarea a patra, se precizează faptul că Czechowski părăsește Budapesta în octombrie, deci, așa cum am văzut în cea de a treia scrisoare din noiembrie 30 ce ni s-a păstrat, el scrie din Turda. Aici vine datorită invitației ce ia fost adresată de către un grup de „vechi prieteni polonezi“. Ajuns în Transilvania el arată că a vizitat o serie de așezări, de orașe, cum ar fi: Lunca, Turda, Pata, Cojocna, Clujul, Gherla, Bistrița, Beclean, etc., propovăduind Evanghelia și solia revenirii Domnului Isus. Din noiembrie 1864 M. B. Czechowski vine deci în mod nemijlocit în legătură cu viața Transilvaniei, vizitînd o serie de orașe și predicînd aici solia mîntuirii. „Acum“, spune el, „pot din nou să lucrez cu mîinile mele pentru întreținerea scumpei mele familii și să vestesc Evanghelia Domnului Hristos“, continuînd după vechiul său obicei, să ducă cu el o grea povară, de... cărți.

După ce prezintă cîteva stări de lucruri ale vremii sale, în legătură cu starea spirituală, cu morala și moravurile societății din acele timpuri, el face un apel la o acțiune unită pentru a se publica materiale în limba polonă.

Înima lui largă, atunci cînd era vorba de eforturi financiare unite, se adresa tuturor.

În încheierea acestei scrisori, el arată faptul că pentru iarnă el va rămîne în Turda. Deci, iarna anului 1869—1870, el a petrecut-o în Transilvania.

Despre cea de a cincea scrisoare, cum și concluzia lor, în numărul viitor.

D. Popa

1. Prin ce mijloace și-a făcut cunoscut Dumnezeu voia Sa ?

„Eu am vorbit proorocilor, am dat o mulțime de vedenii și am spus pilde prin prooroci.“ Osea 12,10. (vezi de asemenea și Evr. 1,1,2).

2. Ce lucruri aparțin lui Dumnezeu și ce ne aparțin nouă ?

„Lucrurile ascunse sînt ale Domnului, Dumnezeuului nostru, iar lucrurile descoperite sînt ale noastre și ale copiilor noștri, pe vecie, ca să împlinim toate cuvintele legii acesteia.“ Deut. 29,29.

3. În ce măsură și cui îi face Dumnezeu cunoscut voia Sa ?

„Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-ȘI descopere taina Sa slujitorilor Săi prooroci.“ Amos 3,7.

4. În ce fel Se descoperă Domnul profeților Săi ?

„Cînd va fi printre voi un prooroc, Eu, Domnul, Mă voi descoperi lui într-o vedenie sau îi voi vorbi într-un vis.“ Numeri 12,6.

5. Sub ce influență vorbeau profeții din vechime ?

„Căci nici o proorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mînați de Duhul Sfînt.“ 2 Petru 1,21.

6. Ce Duh punea stăpînire pe profeții lui Dumnezeu, atunci cînd le inspira soliile ?

„Proorocii care au proorocit despre harul care vă era păstrat vouă, au făcut din mîntuirea aceasta ținta cercetărilor și căutării lor stăruițoare.

Ei cercetau să vadă ce vreme și ce împrejurări avea în vedere Duhul lui Hristos care era în ei, cînd vestea mai dinainte patimile lui Hristos și slava de care aveau să fie urmate.“ 1 Petru 1,10,11.

7. Cum s-au păstrat cuvintele, soliile pe care Dumnezeu le dădea profetilor Săi ?

„În anul dintii al lui Belșatar, împăratul Babilonului, Daniel a visat un vis și a avut vedenii în mintea lui, pe când era în pat. În urmă a scris visul și a istorisit lucrurile de căpetenie“. Dan. 7,1 (vezi de asemenea și Ier. 51,60 ; Apoc. 1,11).

8. Ar putea cineva neinspirat de Dumnezeu să profetizeze despre viitor ?

„Daniel a răspuns înaintea împăratului și a zis : Ce cere împăratul este o taină pe care înțelepții, cititorii în stele, vrăjitorii și ghicitorii nu sînt în stare s-o descopere împăratului.“ Dan. 2,27.

9. Cine spune Daniel că poate să descopere viitorul ?

„Dar este în ceruri un Dumnezeu care descoperă tainele, și care face cunoscut Împăratului Nebucadnețar ce se va întîmpla în vremurile de pe urmă. Iată visul tău și vedeniile pe care le-ai avut în patul tău.“ Daniel 2,28.

10. Cum a ocrotit și a păstrat El pe poporul Său ?

„Dar, printr-un prooroc a seos Domnul pe Israel din Egipt, și printr-un prooroc a fost păzit Israel.“ Osea 12,13.

11. În decursul timpului, a dat oare Dumnezeu darul profetic și femeilor ?

„Preotul Hilchia, Ahicam, Achor, Șafan și Asaia, s-au dus la prooro- cița Hulda, nevasta lui Șalum, fiul lui Ticva, fiul lui Harhas, păzitorul veșmintelor. Ea locuia la Ierusalim, în cealaltă mahala a cetății. După ce i-au vorbit, ea le-a zis : „Așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel : Spuneți omului care v-a trimis la mine.“ 2 Regi 22,14,15.

Comentînd textul acesta cineva făcea următoarea remarcă cu privire la profeteasa Hulda :

„A binevoit Domnul Dumnezeu să onoreze mai multe femei cu darul profetic, cum și cu alte mari daruri, spre a arăta cum că, înaintea Sa, și în mod deosebit în lucrurile spirituale, nu există nici un fel de ascendență a bărbaților.“

12. Care este testul la care să fie supus cineva pentru a deter-

mina dacă pretențiile lui sînt sau nu adevărate ?

„Dacă se va ridica în mijlocul tău un prooroc sau un visător de vise care-ți va vesti un semn sau o minune, și se va împlini semnul sau minunea aceea de care ți-a vorbit el zicînd : „Haidem după alți dumnezei,“ — dumnezei pe care tu nu-i cunoști, — „și să le slujim“ ! să n-ascuți cuvintele celui prooroc sau visător de vise, căci Domnul, Dumnezeul vostru, vă pune la încercare ca să știți dacă iubiți pe Domnul, Dumnezeul vostru, din toată inima voastră și din tot sufletul vostru.

Voi să mergeți după Domnul, Dumnezeul vostru și de El să vă temeți : poruncile Lui să le păziți ; de glasul Lui să ascultați ; Lui să-I slujiți și de El să vă alipiți.“ Deut. 13,1-4.

Dacă solia unui profet se dovedește a nu fi adevărată, atunci este evident faptul că nu Dumnezeu a trimis pe acel profet. Pe de altă parte, chiar dacă lucrul prezis de acesta se va adevăra, dacă cel ce se pretinde a fi profet, se face forte să determine pe alții să caute Legea lui Dumnezeu, aceasta, împotriva tuturor celorlalte considerațiuni, este o dovadă pozitivă că cel în cauză nu este un profet adevărat.

13. Ce regulă a instituit Domnul Hristos pentru a se putea face distincție între profetii adevărați și cei falși ?

„Așa că după roadele lor îi veți cunoaște.“ Mat. 7,20.

14. Care este regula generală prin care se testează un adevărat profet ?

„La Lege și la mărturie !... Căci dacă nu vor vorbi așa nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta.“ Is. 8,20.

15. Cu privire la ce fapt, privind pe Domnul Hristos, dă mărturie „Duhul lui Dumnezeu“ ?

„Duhul lui Dumnezeu să-l cunoașteți după aceasta : Orice duh, care mărturisește că Isus Hristos a venit în trup, este de la Dumnezeu.“ 1 Ioan 4,2 (vezi de asemenea și 1 Ioan 4,1,3).

Învățăturile unui adevărat profet vor confirma faptul de netăgăduit și anume : întruparea, moartea is-

pășitoare, învierea și a doua venire a Domnului Hristos.

16. Ce atitudine față de Spiritul Profetic ne este recomandată ?

„Nu disprețuiți proorociile. Ci cercetați toate lucrurile și păstrați ce este bun.“ 1 Tes. 5,20,21.

17. Care au fost unele dintre darurile spirituale pe care Domnul Hristos le-a dat Bisericii ?

„De aceea este zis : S-a suit sus, a luat robia roabă și a dat daruri oamenilor... Și El a dat pe unii apostoli ; pe alții prooroci ; pe alții, evangheliști, pe alții, păstori și învățători.“ Efes. 4,8-11.

18. La ce lucrare au fost chemați profetii ?

„Dar cine proorocește, zidește sufletește Biserica.“ 1 Cor. 14,4.

19. Ce dar va caracteriza Biserica lui Dumnezeu din zilele de încheiere a Planului de Mintulire ?

„Și balaurul, miniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos.“ Apoc. 12,17 „Mărturia lui Isus este duhul proorociei“. Apoc. 19,10 (vezi de asemenea Apoc. 12,9).

Termenul „Spiritul Profetic“ se înțelnește numai o singură dată în Sfînta Scriptură. Dar se găsește foarte des în literatura veche iudaică. Însemnătatea sa este „Darul Profetic.“ Iată două exemple :

„Targumul lui Ionatan cu referire la 2 Samuel 23,2 spune astfel :

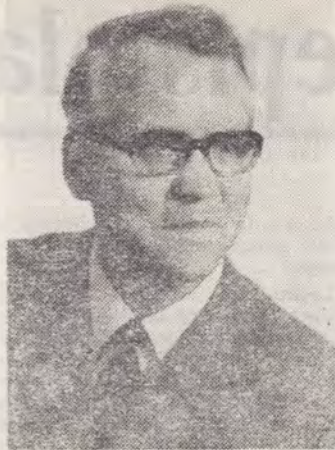
„David a spus, prin Spiritul Profetic al lui Iehova spun eu aceste lucruri.“ (Citat din Appendix, Note IV to 2 Samuel in the Cambridge Bible for School and Colleges — Cambridge University Press, 1899 — pag. 237).

„David, în ultimele sale zile, asemenea lui Iacob și lui Moise, a primit „Spiritul Profetiei“. (comentarii asupra lui 2 Sam. 23, 1-7).

20. Care este rezultatul făgăduiut celor ce cred în profetii lui Dumnezeu ?

„Încredeți-vă în Domnul, Dumnezeul vostru și veți fi întăriți ; încredeți-vă în proorocii Lui și veți izbuti.“ 2 Cron. 20,20.

Fr. Heinz Vogel

Intre 16—27 februarie 1978, ne-a vizitat fratele Heinz Vogel, membru al Comitetului Organizației Adventiste Diviziunea Euro-Africa, director cu probleme de pastorație.

La aeroportul Otopeni, oaspetele a fost întâmpinat de către frații: D. Popa, președintele Uniunii; M. Pirvan secretar al Uniunii; T. Niculescu, consilier al Uniunii și Nösner Gottfried, consilier al Conferinței Cluj, care a fost și translatorul fr. Vogel pe tot timpul șederii acestuia în mijlocul nostru.

De mulți ani fr. Vogel a nutrit dorința de a ne cunoaște la noi acasă. „De mic copil”, ne mărturisise oaspetele, „am citit despre lucrarea Bisericii Advente din România. M-a impresionat activitatea Dvs. și am dorit să vă cunosc aici, în țara Dvs. atât de frumoasă”. A dorit să aibă tabloul real al vieții și manifestării noastre. Și dorința a devenit realitate.

„Venind de prima dată în România”, ne declara fr. Vogel într-o convorbire avută la redacția noastră, „n-am văzut numai lucruri noi, dar m-am convins de realitatea vieții și activității dumneavoastră. Am constatat că Românii au o inimă deschisă, sint ospitalieri, iar activitatea țării întregi dovedește o grandioasă dezvoltare. M-a impresionat efortul unit al țării întregi pentru înlăturarea urmărilor cutremurului din 4 martie 1977”.

În timpul șederii sale în țara noastră oaspetele însoțit de frații D. Popa, M. Pirvan și Nösner Gottfried, a vizitat Comunitățile A.Z.S. Brașov, Mediaș și Ploiești, cum și Labirint, Belu, Grant și Popa Tatu din București. A vizitat sediile Conferințelor Sibiu (Timișoara), Cluj și București, întâlnindu-se cu pastorii și cu Comitetele Conferințelor de mai sus, precum și cu Comitetul Uniunii. A vizitat Casele de Rugăciune din Vaida Căməraș, jud. Cluj și Bran, din jud. Brașov.

Vorbind despre aceste vizite, fr. Vogel ne declara: „Prin vizitarea diferitelor Comunități și prin întâlnirile avute cu pastorii și conduce-

VIZITA Fr. HEINZ VOGEL

rile Conferințelor vizitate, cum și cu conducerea Uniunii, m-am convins că viața religioasă din România se desfășoară în deplină libertate, exercitarea credinței fiind pe deplină garantată în drept și fapt”.

Ne-a impresionat plăcut atașamentul oaspetelui nostru față de adevărurile simple dar profunde ale Scripturii și față de Cuvîntul Spiritului Profetic. Subiectele spirituale prezentate și analizele profunde, au venit să confirme ceea ce ne mărturisea fr. Vogel și anume, că n-a încetat să fie „pastor”, în ciuda răspunderilor ce le-a avut și le are în biserică.

Mai înainte de a pleca, la solicitarea redacției noastre, fr. Vogel a adresat câteva cuvinte tuturor, prin intermediul revistei noastre, din care spicuim:

Iubiții mei frați de credință, iubiții mei colaboratori în lucrarea Domnului,

Vizita mea nu m-a condus numai într-o țară frumoasă, ci mi-a descoperit sute și mii de inimi credincioase.

„Căci n-am avut de gînd să știu între voi altceva decît pe Isus Hristos și pe El răstignit”.

(1 Cor. 2,2).

Cu bucurie profundă am putut face împreună experiența faptului că El ne-a binecuvîntat. Fie că a fost o stringere de mină, sau amabilitatea cordială neobosită, cu care am fost înconjurat continuu, fie credincioșia serioasă care s-a manifestat prin rugăciunile dv., sau perseverența care va ține pe locurile dv., fie ordinea desăvîrșită, fie entuziasmul în căile sănătoase care duc la demnitate spirituală, dar mai cu seamă mărturisirile mișcătoare în cercul predicatorilor și multe altele, imi vor reamîni cu plăcere de dv. Totdeauna, în toate acestea, El a fost Acela care ni S-a adresat și care ne-a unit laolaltă.

Acum despărțirea este de două ori mai grea. Dar ne rămîne certitudinea că ne vom revedea.

Dumnezeu cu dv. pînă ne vom revedea.

Vă salută încă odată pe toți, cu toată dragostea.

H. VOGEL

București,

27 Febr. 1978.

Mulțumim fratelui H. Vogel pentru gîndurile sale și îl așteptăm cu plăcere în mijlocul nostru.

REDACTIA

Aspecte de la întâlnirea cu pastorii în Comunitatea București-Grant

Marele nostru preot din ceruri

Capitolul 9

In orice încercare de ierarhizare a valorilor cuprinse în epistola apostolului Pavel către Evrei, capitolul al nouălea trebuie să ocupe un loc deosebit, predominant. În acest capitol, autorul ajunge aproape la apogeul în argumentarea sa cu privire la Domnul Hristos ca Mare Preot.

După ce la început apostolul ne face o scurtă prezentare a Cortului Întâlnirii ridicat de către Moise și anume, a cortului în sine, a mobilierului existent în el și a serviciilor ce se săvârșeau acolo, apostolul ne informează în versetul opt, cum că Duhul Sfânt arată faptul că „drumul la Locul prea sfânt, nu era încă deschis atâta vreme cât sta în picioare cortul dinții”.

În continuare, apostolul Pavel face o comparație între Cortul sau Sanctuarul pămîntesc și cel ceresc, arătînd în mod clar faptul că cel pămîntesc a fost numai o „asemănare pentru zilele de acum” (vers. 9, 10). Dar „prin Cortul acela mai mare și mai desăvîrșit ... Domnul Hristos a intrat în Locul prea

sfînt ... cu însuși Singele Său, căpătînd o rîscumpărare veșnică” ... pentru noi, sau în favoarea noastră. (vers. 11—14).

Domnul Hristos este Mijlocitorul noului legămînt care a devenit valabil, eficient, la moartea Sa (vers. 17). Tot la fel, la încheierea primului legămînt a fost nevoie de pretul unei vieți, dar atunci a fost vorba de viața vițeilor, țapilor etc. (vers. 19), cu al căror singe era stropită „curtea și tot norodul” (vers. 19 u.p.), cortul și toate vasele pentru slujbă. (v. 21).

În conformitate cu legea „total este curățit cu singe”. Era necesar deci ca chipul lucrurilor din ceruri să fie curățite cu singele vițeilor și al țapilor, dar Sanctuarul ceresc, lucrurile cerești, „trebuiau să fie curățite cu jertfe mai bune decît acestea”, (v. 23), chiar cu singele Domnului Hristos.

Domnul Hristos a intrat în locurile sfînte din ceruri, pentru ca „să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu”. Dar cînd El Se va „arăta a doua oară, Se va

arăta nu în vederea păcatului, ci ca să aducă mîntuirea celor ce-L așteaptă ... (v. 24—28).

„Legămîntul dinții avea și el porunci privitoare la slujba dumnezeiască și la un locaș pămîntesc de închinare. În adevăr, s-a făcut un cort în partea dinainte, numită „Locul Sfînt”, era sfeșnicul, masa și piinile pentru punerea înaintea Domnului; după perdeaua a doua se afla partea cortului care se cheama „Locul prea sfînt” sau Sfînta Sfîntelor. El avea un altar de aur pentru tămîie, și chivotul legămîntului, ferecat peste tot cu aur. În chivot era un vas de aur cu mîna, toiagul lui Aaron, care înfrunzise, și tablele legămîntului. Deasupra erau heruvimii slavei, care acopereau capacul ispășirii cu umbra lor. Nu este vremea să vorbim acum cu deamănuntul despre aceste lucruri. Și după ce au fost întocmite astfel lucrurile acestea, preoții care fac slujbele, intră totdeauna în partea dinții a cortului. Dar în partea a doua intră numai marele preot, odată pe an, și nu fără singe, pe care îl aduce pentru sine însuși și pentru păcatele din neștiință ale norodului. Prin aceasta, Duhul Sfînt arăta că drumul în Locul prea sfînt, nu era încă deschis cîtă vreme sta în picioare cortul dinții. Aceasta era o asemănare pentru vremurile de acum, cînd se aduc daruri și jertfe, care nu pot duce pe cel ce se închină în felul acesta, la desăvîrșirea cerută de cugetul lui. Ele sînt doar niște porunci pămîntesti, date, ca toate cele privitoare la mîncări, băuturi și felurite spălături, pînă la o vreme de îndreptare.” (Evr. 9,1—10).

Autorul pornește de la faptul că cititorii epistolei sale sînt bine familiarizați cu Sanctuarul pe care el îl descrie. Cu toate acestea el consideră că este un lucru necesar, acela de a reaminti cele mai importante faze ale slujirii din sanctuarul pămîntesc, mai înainte de a-și îndrepta toată atenția spre Sanctuarul ceresc. Cum sînt multe paralele între cele două sanctuare, el considera că va fi în sprijinul cititorilor săi, ajutîndu-i, dacă aceștia vor avea în mod clar în mintea lor, atît argumentele cit și serviciile din sanctuarul pămîntesc.

Sanctuarul mozaic capătă o importanță deosebită, atunci cînd aflăm că Duhul Sfînt arată cum că în acest sanctur există o importanță dincolo de ceea ce se vede, dincolo de ceea ce este perceptibil ochilor noștri.

către evrei

VERSETUL 1 „Legământul dinții avea și el porunci”. Faptul că legământul dinții avea de asemenea și porunci, demonstrează, este un început de dovadă, cum că noul legământ are și el porunci. Cum apostolul Pavel face comparație între sanctuarul pămîntesc și cel ceresc, este interesant a nota faptul că el în considerație poruncile din Sanctuarul ceresc, ca fiind ceva real.

Aici, avem o referire la legământul făcut cu Israel la Sinai. (Evr. 8,7; Ez. 16,60). Reținem faptul că apostolul Pavel a lărgit deja sfera legământului introducînd slujba Domnului Hristos ca Mare Preot. (cap. 5,5—6; 6,19. 20; 7,21—25; 8,1,2). Acum, în acest capitol el se ocupă de această lucrare a Domnului, lărgind sfera noțiunii de „slujire” a Marelui nostru Mare Preot din ceruri.

„Un locaș pămîntesc”. Poate că mai corect ar fi expresia „un sanctuar al acestui pămînt, sau al acestei lumi”.

Adică, sanctuarul a fost adaptat pămîntului, devenind terestru, legat de nevoile lucrării de aici. Aceasta se scoate în evidență prin contrastul cu sanctuarul noului legământ, „adevăratul cort, care a fost ridicat nu de om ci de Domnul”. (Evr. 8,2).

VERSETUL 2. „Un cort”... prima încăpere (partea dinainte). Prima despărțitură a sanctuarului este numită aici „partea dinainte” sau „primul tabernacol” cum redau alte traduceri textul, și este considerată a fi un tot în sine, fapt definit de către slujbele zilnice ce se desfășurau aici. Această încăpere a cortului sau a tabernacolului era numită „Sfînta Sfîntelor”. (în timp ce prima se numea „Sfînta”), și era deschisă, sau se putea intra în ea numai puțin timp în ziua Ispășirii. Deci, prima despărțitură poate fi considerată o instituție în sine, sau primul cort sau tabernacol.

„Sfeșnicul”. Apostolul descrie aici Cortul Întîlnirii ridicat de către Moise, în care se afla numai un sfeșnic. În timpul lui Solomon se aflau zece sfeșnice. Acest sfeșnic era singura sursă de lumină a cortului, neexistînd nici o fereastră. Chiar dacă acest sfeșnic avea șapte lămpi (șase brațe plus lampa din mijloc), (Ex. 25, 31—40), lumina revărsată nu era suficientă și în încăpere era un semi-întuneric, avînd

în vedere că nu toate lămpile ardeau cu flacără constantă. Sfeșnicul era din aur curat și executat cu o mare măiestrie (Ex.37,17—24).

„Masa”, era folosită pentru piinile punerii înaintea Domnului, cum și pentru jertfele de băutură, pentru uneltele ce se foloseau la sanctuar. Masa era făcută din lemn de salcîm, (Ex. 25, 23—30), polcită cu aur de jur împrejur. În fiecare Săbăt se așezau pe ea douăsprezece piini proaspete, cîte una de fiecare seminție a lui Israel.

„Piinile pentru punerea înaintea Domnului” sau am putea spune, „piinile prezenței”, numite astfel pentru că ele trebuiau să stea cîntinu înaintea Domnului. (Lev. 24,8).

VERSETUL 3 — „După perdeaua a doua” (katapetasma). Prima perdeă, despre care apostolul nu vorbește aici, se afla la intrarea în „Sfînta” și separa curtea sanctuarului de sanctuar, împiedicînd poporul și chiar pe levii să privească serviciile pe care preoții le îndeplineau în Sfînta. Perdeaua a doua, despre care vorbește în acest verset apostolul Pavel, separa „Sfînta” de „Sfînta Sfîntelor”.

„Locul prea sfînt” — „Sfînta Sfîntelor”. (gr. *hagia hagion*). Sfînta Sfîntelor, sau Locul prea sfînt, era, ca dimensiune, numai pe jumătatea primei despărțituri (Sfînta), de forma unui cub, avînd lungimea, înălțimea și lățimea, egale.

Comentariul Biblic A.Z.S. (vol. VII/pag. 443—449) vorbind despre sanctuar, (gr. *hagia*) spune:

„Se pot prezenta dovezi în favoarea citirii „ta *hagia*” (Cap. 8,2) și de asemenea pentru „*hagia hagion*” (cap. 9,3); dar comentarii și teologii, specialiști în materie, sînt în general de acord în a prefera expresia „*hagia*”. Este aici o problemă gramaticală asupra căreia nu toți specialiștii au căzut de acord. Luată în sine, expresia „*hagia*” în forma ei neaccentuată, poate fi: 1). — O formă feminină singulară, și atunci vom avea un obiectiv „*skene*” (tabernacol), și „care se numește sfînt (cort)”; 2) — O formă neutră la plural, ce va fi redat prin „Sfîntelor”, sau „(locuri) sfînte”. Ambele forme se scriu la fel. Totuși cînd expresia este accentuată, forma feminină, singulară, are accentul pe silaba a doua, pe cînd forma neutră are accentul pe prima silabă. Deoarece vechile manuscrise nu aveau accente, este imposibil a cunoaște ce formă a fost

folosită de autor ... Manuscrisele de mai tîrziu, în care au apărut accentele, sînt în favoarea formei de plural neutru. Astfel „*Textus Receptus*”, textul grecesc ce s-a folosit și la traducerea engleză King James, redă expresia cu forma pluralului neutru „*hagia*”. Toate acestea nu constituie totuși o dovadă certă împotriva expresiei la singular, avînd în vedere că scribi care au copiat manuscrisele n-au fost oameni inspirați. Ei au pus accentul acolo unde au considerat ei că îl cere contextul. În acest caz, în adevăr, pluralul neutru pare la locul lui mai natural. Astfel „*hagia*” ca plural definește prima despărțitură (v. 3), iar a doua despărțitură este tot astfel înfățișată. (cap. 8,2).

VERSETUL 4 „Un altar de aur pentru tîmiiie” gr. — *thumiaterion* — un loc, sau un vas pentru arderea tîmiiiei. De aici faptul că unele traduceri redau așa cum îl redă și traducerea română de Cornilescu „un altar de aur pentru tîmiiie”, iar alte traduceri „un vas de aur pentru ars tîmiiia” (cădelniță). De reținut că și alte traduceri redau acest verset ca în românește (S.R.V.). Noi considerăm că traducerea românească este mult mai conformă cu originalul. Altarul tîmiiierii era una dintre piesele cele mai importante din prima despărțitură (Sfînta) a sanctuarului, și nu era cu puțință ca într-o lucrare așa de pretențios scrisă, cum este epistola către Evrei, să fie omisă consemnarea lui — cu atît mai mult cu cît apostolul Pavel enumeră aici piesele ce constituiau mobilierul sanctuarului. (A se vedea și Antichitățile Iudaice 111/6,8; 8, 3 (147; 198; cum și Războaiele V/5,5 (216) a lui Iosif Flavius).

Cu toate acestea, traducerea „un altar de aur pentru tîmiiie” ridică totuși o problemă, deoarece acest altar, se pare că aici este arătat ca fiind situat în Sfînta Sfîntelor, pe cînd în sanctuarul din vechime, sau Cortul Întîlnirii îl era așezat în prima despărțitură, adică în Sfînta. (Ex. 30,6). Să reținem faptul că autorul nu face afirmația cum că altarul tîmiiierii „stătea” sau se „afla” în a doua despărțitură (Sfînta Sfîntelor); ei numai faptul că Locul prea sfînt AVEA acest altar. Expresia mai poate fi înțeleasă ca însemnînd „a conține”, dar nu este singura semnificație. Pe acest altar se aducea zilnic tîmiiie, și deoarece preoții care făceau acest serviciu zilnic, nu puteau intra în „Sfînta Sfîntelor” sub pedeapsa cu moartea, este de la sine înțeles că altarul era situat în prima despărțitură (Sfînta) unde preoții îndeplineau zilnic slujbele lor. De ce plasează atunci apostolul Pavel acest altar în Sfînta Sfîntelor, sau a doua despărțitură?

O soluție posibilă a acestei dileme, am putea s-o găsim în 1 Regi 6,22. În acest capitol ni se spune că Solomon a pregătit „Lo-

cul prea sfânt... ca să așeze acolo chivotul legământului Domnului." (v. 19).

„A captușit toată casa cu aur, casa întreagă, și a acoperit cu aur tot altarul care era înaintea Locului prea sfânt.” (v. 22).

Legătura dintre altar și Locul prea sfânt așa cum este prezentat aici, poate fi aceea că funcția, slujba legată de el, era strins legată și de Locul prea sfânt. Tămia ce se ardea zilnic pe acest altar era îndreptată, destinată, spre milostivitorul din Sfânta Sfințelor. Acolo Dumnezeu își manifesta prezența între heruvimi și în timp ce tămia se înălța împreună cu rugăciunile închinătorilor, fumului arderii ei umplea afit Sfânta, cit și Sfânta Sfințelor. Perdeaua despărțitoare a celor două încăperi, nu se înălța pînă la tavan, ci numai pînă la o distanță oarecare. Astfel, tămia putea fi oferită în Sfânta — singurul loc unde preoții obișnuiți puteau intra și sluji zilnic — și totuși ea să ajungă în Sfânta Sfințelor, locul pentru care era de fapt destinată. În 1 Regi 6,22 se arată că în Templul lui Solomon, altarul tămierii este înfățișat ca fiind lingă, legat de Locul prea sfânt, adică, legat de Sfânta Sfințelor sau ca aparținând Locului prea sfânt.

Astfel, altarul tămierii stătea în Sfânta și totuși, prin lucrarea pe care o făcea, el aparținea de Sfânta Sfințelor.

Este evident că apostolul Pavel vorbește aici de sanctuarul sau tabernacolul ridicat de Moise și despre obiectele ce se găseau în el în această perioadă, adică în timpul vieții lui Moise. Căci așa cum pe bună dreptate remarcă Adam Clarke în comentariile sale, (N.T., vol. II/pag. 744), în templul ce a fost ridicat mai târziu au fost unele lucruri adăugate care nu erau în sanctuarul din pustie, iar altele au fost lăsate afară. Chivotul legământului cu cele două table de piatră pe care era scrisă Legea, n-au mai

fost găsite după întoarcerea lor din captivitatea Babiloniană. În templul lui Solomon, Sfânta era separată de Sfânta Sfințelor printr-un zid puternic și prin uși solide în loc să fie despărțită printr-o perdea. (1 Regi 6,31-33). În același templu, înaintea primei despărțituri, Sfânta, era un vestibul mare, iar de jur împrejurul acestui vestibul și de jur împrejurul celei de a doua despărțituri Sfânta Sfințelor, erau multe camere în trei caturi (etaie), (1 Regi 6,5-6), ceea ce nu exista în sanctuarul din pustie. Deci, spune comentatorul, n-ar trebui să ne facem probleme în legătură cu armonizarea diferitelor traduceri ale Bibliei cu privire la acest subiect, căci unii se referă la sanctuarul din pustie de pe timpul lui Moise, alții la templul lui Solomon, iar alții la cel al lui Zorobabel.

„Chivotul Legământului”. Chivotul era numit al Legământului pentru că el conținea cele două table de piatră sau „tablele legământului” pe care Dumnezeu scrisese. Cele Zece Porunci care constituiau de fapt baza legământului dintre Dumnezeu și poporul Israel. În cartea sa Deuteronomul, Moise face această precizare spunind: „El și-a vestit legământul Său, pe care v-a poruncit să-l păziți, Cele Zece Porunci; și le-a scris pe două table de piatră.” (Deut. 4,13). Chivotul constituia punctul principal al Sanctuarului; căci el era legat, sau, în el se aflau Cele Zece Porunci și toată activitatea din Sanctuar și mai târziu de la templu, era legată tocmai de lucrarea de ispășire și iertare a păcatelor, care însemnau călcarea Legii lui Dumnezeu. Să nu uităm că deasupra capacului ce acoperea chivotul, între cei doi heruvimi, se afla milostivitorul (gr. hilasterion).

„Vasul de aur”, împreună cu toiagul lui Aron care înfrunzise, se aflau în sanctuarul sau tabernacolul original, din pustie (Ex. 16,33-34). Interesant de reținut este faptul că ideea de „vas de aur” vine de la traducerea Septuaginta a Bibliei, căci în Exodul 16,33 se spune: „În un vas, pune în el un omer plin cu mană, și așază-l înaintea Domnului, ca să fie păstrat pentru urmașii voștri”.

Fără îndoială că acestea au dispărut cu timpul căci ni se spune categoric că în vremea sfințirii templului lui Solomon „în chivot nu mai erau decât cele două table de piatră, pe care le-a pus Moise în el la Horeb, cînd a făcut Domnul legământ cu copiii lui Israel” (1 Regi 8,9).

În Numeri 17,1-11 găsim relatat faptul alegerii lui Aaron ca mare preot, după răscoala lui Core, Datan și Abiram. Din relatările de mai sus (v. 10) toiagul lui Aaron și deci și vasul cu mană, au fost așezate „înaintea mărturiei”, sau „înaintea Domnului” (Ex. 16,33). Nu trebuie să găsim aici vreo nepotrivire între ceea ce spune apostolul Pavel în Evr. 9,4 și ceea ce găsim relatat

în Vechiul Testament, căci expresiile: „Înaintea Domnului”, sau „înaintea mărturiei” pot de asemenea să însemne, înăuntrul chivotului”. Declarația din 1 Regi 8,9 pe care am citat-o mai sus, poate fi înțeleasă și în sensul că odată, cîndva, mai erau și alte obiecte înăuntrul chivotului, decât numai cele menționate în prezent.

„Tablele legământului”. În cartea Exodului, aceste table sînt numite „tablele mărturiei”, iar cuvintele scrise pe ele erau „cuvintele legământului”, Cele Zece Porunci (Ex. 34, 28,29). În cartea Deuteronomul, Cele Zece Porunci sînt numite „legământul... pe care v-a poruncit să-l păziți, Cele Zece Porunci; și le-a scris pe două table de piatră”. (Deut. 4,13. Vezi de asemenea Ex. 25,16; 32, 15,16; Deut. 9,9).

VERSETUL 5 „Heruvimii slavei”. Deasupra chivotului, așa cum am mai arătat, se aflau doi heruvimi făcuți din aur masiv, bătut, așezați la cele două capete ale capacului ispășirii. Un heruvim la un capăt, și un heruvim la celălalt capăt. Heruvimii erau cu aripile întinse acoperind capacul ispășirii, față în față, privind spre capacul ispășirii. (Ex. 37, 6-9).

Expresia heruvim, este o transliterare a expresiei ebraice kerubim, o formă de plural. (Ex. 25, 18-20). Heruvimii slavei, pentru că acolo, între ei, deasupra capacului ispășirii urma să se manifeste șochina, sau simbolul prezenței divine (Ex. 25, 22; 1 Sam. 4,4; Ps. 80,1).

„Despre care nu este vremea să vorbim acum cu deamăruatul...”. Apostolul Pavel se adresa în această epistolă evreilor. Și este bine cunoscut și înțeles faptul că ei erau bine indoctrinați și buni cunoscători ai acestor probleme în care ei erau și sînt instruiți pînă în cele mai mici amănunte încă din fragedă copilărie. Deci ei erau cunoscători ai problemelor legate de sanctuar și în consecință nu mai era cazul să mai insiste asupra acestui subiect, să intre în detalii. Cu siguranță că el putea spune foarte multe lucruri despre heruvimii slavei, ca și despre celelalte obiecte ale sanctuarului, dar acestea nu făceau atunci obiectul interesului său, așa că n-a mai insistat asupra lor. De fapt ceea ce-l interesa pe el, nu erau obiectele din sanctuar, ci serviciile din sanctuar și lucrarea preoților, către care se va îndrepta acum toată atenția sa.

Dacă apostolul n-a mai insistat asupra lor din motivele arătate mai sus, mi-aș permite să prezint ceea ce unul dintre părinții bisericii (Sf. Ciril) spune în legătură cu simbolică sanctuarului și a obiectelor din el.

„Deși Domnul Hristos este Unul Singur, totuși El este cuprins în diferitele simboluri. De exemplu:

El este **TABERNACOLUL**, sau Sanctuarul (simbolizat prin), datorită naturii trupului omenească în care El a venit aici pe pământ. El este **MASA** (simbolizat prin), pentru că El este Pâinea Vieții noastre. El este **CHIVOTUL** (simbolizat prin), care cuprindea Legea lui Dumnezeu, pentru că El este Cuvântul intrapat al Tatălui. El este **SFESNICUL** (simbolizat prin), pentru că El este Lumina spirituală a vieții noastre. El este **ALTARUL TĂMIERII** (simbolizat prin), pentru că El este parfumul frumos mirositor al sfinților. El este **ALTARUL ARDERII DE TOT** (simbolizat prin), pentru că El este victima care pe crucea Golgotei a făcut ispășire pentru păcatele noastre”.

VERSETUL 6 — Preoții... intră totdeauna în partea dinții a cortului”. O parte a serviciului zilnic din Sanctuar, cerea ca preoții să intre dimineața și seara în prima despărțitură a sanctuarului și să ardă tămâie. La început, chiar marele preot făcea acest serviciu (Ex. 30, 7-8). Aceste rânduiri sau slujbe fiind îndeplinite zilnic, tămâia a fost numită cu timpul „tămâia ce ardea necurmat” înaintea Domnului (v. 8). De asemenea, nu trebuia să uităm că în afară de aducerea zilnică de tămâie ce era arsă înaintea Domnului, pe masa punerii înainte, piile erau schimbate săptămânal (Lev. 24, 5-9). De asemenea, ori de câte ori un preot uns sau sfințit pentru lucrarea aceasta păcătuita, sau dacă tot poporul a păcătuit, atunci era adus ca jertfă un vițel, iar preotul lua din singele acestui vițel și îl aducea în prima despărțitură „Sfânta”. Acolo el își înmuia degetul în singe și stropea de șapte ori spre perdeaua despărțitoare dintre „Sfânta” și „Sfânta Sfințelor” și de asemenea, din acest singe el pune, minjea, coarnele altarului pentru tămâia mirositoare care este înaintea Domnului”. (Lev. 4, 7-8, 16-18). Deci, având în vedere aceste servicii ce-i reveneau în sfântul locaș, preotul trebuia să aibă mereu acces în prima despărțitură a sanctuarului (tabernacolului sau Cortul Întîlnirii), ca și mai târziu în Templu.

VERSETUL 7 — „În partea a doua intră numai marele preot, odată pe an”. Conform legii mozaice, a legii ceremoniale, dată de Dumnezeu lui Moise, numai marele preot putea intra în Locul prea sfânt și acesta o singură dată pe an, în ziua cea mare a Ispășirii. (Lev. 16, 2-4; 23-27).

„Și nu fără singe”. În această zi se făcea un serviciu special de ispășire, pe care numai marele preot îl putea oficia. Singele vițelului, pe care-l aducea în sanctuar era ca ispășire pentru el și pentru greșelile poporului. Singele țapului pentru Dumnezeu era folosit pentru cu-

rățirea sanctuarului și prin aceasta, implicat și pentru popor. Deci, marele preot, intra, pentru început, în Sfânta Sfințelor, aducând singele vițelului sacrificat ca ispășire pentru el și casa sa. (Lev. 16, 3.4.11-14). Când intra a doua oară în partea a doua a sanctuarului el ducea cu sine singele țapului sacrificat pentru Dumnezeu, și prin care atît poporul cît și sanctuarul erau curățite (în simbol) (Lev. 16, 15-17).

„Păcatele din neștiință” (gr. agnomata), așa cum este tradus și în traducerea Cornilescu, „păcate comise din ignoranță sau neștiință”. (Lev. 4, 2.13).

Mai înainte de a încheia prezentarea acestor rinduri, aș dori să fac loc precizării servei Domnului în legătură cu afirmația făcută mai sus în legătură cu arca, sau chivotul legământului și cu problema dispariției lui în timpul evenimentelor descrise în 2 Regi 24, 1 și Ez. 21, 3, 5-7.31; Ier. 37, 9-10. Rămășița lui Iuda avea să cunoască captivitatea babiloniană și împotriva hotărîrii cerului, ca urmare a neascultării lor, nu se mai putea face apel. Dar, servei Domnului în lucrarea „Istoria Profeților și Regilor” Vechiului Testament, p. 453, spune:

„Printre cei neprihăniți care rămăseseră în Ierusalim, și cărora le-a fost făcut cunoscut planul divin cu privire la soarta și captivitatea lor ce le stătea înainte, au fost și unii care s-au hotărît să pună bine chivotul cel sfânt care conținea tablele de piatră și pe care erau scrise preceptele Decalogului, ca mîini nesfințite, nemifoase și violente să nu îl atingă. Și ei au adus la îndeplinire acest plan. Cu tristețe și jale au ascuns chivotul într-o peșteră, unde trebuia să rămînă tînuț chiar pentru Israel și Iuda, din cauza păcatelor lor, și niciodată n-avea să le mai fie redat. Chivotul cel

sfînt este încă ascuns. El n-a fost niciodată deranjat din ascunzătoarea lui, de cînd a fost pus acolo”.

„Cînd a isprăvit Domnul de vorbit cu Moise pe muntele Sinai, i-a dat cele două table ale mărturiei, table de piatră, scrise cu degetul lui Dumnezeu”. (Ex. 31, 18). Nimic din ceea ce a fost scris pe acele table de piatră, nu poate fi șters. Aceste prețioase table conținînd Legea lui Dumnezeu, au fost așezate în chivotul mărturiei și se află încă acolo în siguranță și ascunse de oameni. Dar la timpul stabilit de Dumnezeu, El va aduce la lumină aceste table de piatră spre a constitui o mărturie pentru toți aceia care nesocotesc poruncile Sale și împotriva idolatriei păzirii falsului Sabat”. (Manuscris 122/1901).

„Există o abundență de dovezi în favoarea neschimbabilității Legii lui Dumnezeu. Ea a fost scrisă cu degetul lui Dumnezeu, așa că niciodată nu va putea fi ștearsă, nu va putea fi distrusă. Tablele de piatră sînt ascunse de către Dumnezeu, spre a fi scoase la lumină în ziua cea mare a judecării, așa cum au fost ele scrise”. (R.H./26 martie 1908).

„Cînd judecata va începe și cărțile vor fi deschise, și fiecare va fi judecat după cele scrise în aceste cărți, atunci, tablele de piatră, ascunse de Dumnezeu pînă în această zi, vor fi scoase la lumină și prezentate înaintea tuturor, ca măsură a neprihănirii. Atunci... toți vor vedea că certitudinea mintuirii lor este ascultarea de desăvîrșita Lege a lui Dumnezeu. Nu va exista scuză pentru păcat. În baza dreptelor principii ale acestei Legi, se va defini rezultatul judecării și se va pronunța sentința spre viață sau moarte.” (Idem, 28 ian. 1909).

Exeget

D

O

m

Biserica trebuie... să-și îndeplinească importanțele obligații ce sînt neîndeplinite. Credincioșii nu au intrat încă în Locul sfînt unde Domnul Isus S-a dus să facă ispășire pentru copiii Săi“.

„Sînt mulți, mulți preținși creștini care cu nepăsare așteaptă revenirea Domnului Isus. Ei nu se îmbracă cu mantia neprihănirii Sale. Ei pot să mărturisească că sînt copii ai lui Dumnezeu, dar nu sînt curățîți de păcat. Ei sînt egoiști și îngîmfați. Experiența lor este experiența neîncrederii în Domnul Hristos. Ei nu iubesc nici pe Dumnezeu mai mult decît orice, și nici pe aproapele lor ca pe ei înșiși. Ei nu au o idee adevărată despre ceea ce însemnează sfințire. Ei nu văd defecetele din ei înșiși. Ei sînt atît de orbiți spiritual, încît nu sînt în stare să descopere subtila lucrare a mîndriei, a păcatu-

O lucrare parțială nu este suficientă.

„Noi trebuie să fim goliți de eul personal. Dar aceasta nu este tot ceea ce se cere, deoarece atunci cînd am renunțat la idoli noștri, locul devenit gol trebuie să fie umplut. Dacă inima este lăsată pustie, și locul neocupat, ea va fi în starea aceluia a cărui casă a fost „golită, măturată și mobilată“ dar fără un oaspete care să o locuiască. Duhul cel rău aduce alte șapte duhuri mai rele decît era el însuși, și el a intrat și-au locuit acolo și starea de pe urmă a aceluia om a devenit mai rea decît la început“.

„Dacă golești inima de ceea ce este firesc, trebuie să primești neprihănirea Domnului Hristos. Primește-o prin credință; deoarece tu trebuie să ai gîndul și spiritul Domnului Hristos, pentru ca să fii în sta-

---

neprihănirea

---

n

u

l

lui. Ei sînt îmbrăcați în haina murdară a îndreptării de sine și loviți de orbire spirituală. Satan a aruncat umbra sa între ei și Domnul Hristos, iar ei nu au nici o dorință de a studia caracterul curat și sfînt al Mîntuitorului.“

„Noi avem nevoie de Duhul Sfînt pentru a înțelege adevărurile pentru acest timp;... noi ne-am obișnuit să fim satisfăcuți de starea noastră înaintea lui Dumnezeu.“

„Comunitățile noastre duc lipsă de învățatura despre subiectul Îndreptării prin Credința în Domnul Hristos, și despre adevăruri asemănătoare.“

„Dacă sîntem îngîmfați și credem că putem continua după cum ne place, și totuși în cele din urmă să ne aflăm de partea cea dreaptă, vom constata că am făcut o greșală teribilă.“

re a face faptele Domnului Hristos. Dacă îți vei deschide ușa inimii, Domnul Isus va umple golul cu Duhul Sfînt și atunci poți să fii un slujitor viu.“

„Dar ce am împotriva ta, este că ți-ai părăsit dragostea dinții. Adu-ți dar aminte de unde ai căzut; pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dinții. Altfel, voi veni la tine, și-ti voi lua șfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești.“ Apoc. 2,4-5.

„Sînt îndemnată să spun că... iubirea lui Dumnezeu este pierdută din vedere și aceasta însemnează lipsă de iubire, unul pentru altul.

Cu puțin timp înainte de înălțarea Sa, Domnul Hristos a spus ucenicilor Săi: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pămînt. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezîndu-i în numele Tatălui, al Fiului și al Sfîntului Duh. Și

învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sint cu voi în toate zilele pînă la sfîrșitul veacului.“ (Mat. 28, 18-20). Credincioșii lui Dumnezeu nu îndeplinesc acest mandat așa cum ar trebui. Egoismul îi împiedică să privească aceste cuvinte în importanța lor solemnă.

„În multe inimi pare că e puțin probabil să mai existe o respirație de viață spirituală. Și acest fapt mă întristează foarte mult. Mi-e teamă că nu se susține o luptă perseverentă împotriva firii pămîntești, împotriva răului. Să încurajăm noi, printr-un creștinism pe jumătate mort, spiritul lăcomiei și egoismului, fiind părtași la nespiritualitate și încurajînd falsitatea acestui spirit? Nu! Prin harul lui Dumnezeu să rămînem statornici față de adevăr. Noi trebuie ca în sirguintă, să fim fără preget. Să fim plini

neze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri.“ Domnul Hristos Și-a dat viața pentru cei păcătoși, dîndu-ne un exemplu pentru ca și noi să călcăm pe urmele Lui. Celui care face lucrul acesta i se vor adresa cuvintele de confirmare: „Bine, rob bun și credincios... intră în bucuria stăpînului tău.“

„Cuvîntul lui Dumnezeu niciodată nu împiedică activitatea. El mărește, dezvoltă utilitatea omului, îndrumîndu-i activitățile în direcția cea bună. Dumnezeu nu lasă pe credincios fără o țintă de urmărit. El pune înaintea lui o moștenire nepieritoare și îi dă adevăruri inobilatoare, ca el să poată înainta pe o cale sigură și în afara primejdiei; în căutarea unei cununii a vieții veșnice pentru ca-

nă cu griul, dar Domnul cunoaște pe ai Săi. „Totuși ai în Sardes cîteva nume, care nu și-au mințit hainele. Ei vor umbla împreună cu Mine, îmbrăcați în alb, fiindcă sint vrednici. Cel ce va birui, va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea vieții, și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui. Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul.“

„Biserica să ia aminte la cuvintele profetului, cînd zice: „Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine și slava Domnului răsare peste tine. Căci iată întunericul acoperă pămîntul... Dar peste tine răsare Domnul și slava Lui se arată peste tine.“

„Copiii lui Dumnezeu și-au pierdut dragostea dintii. Ei trebuie acum să se pocăiască și

noastră

— Pastor : Popa Mihail —

de rivnă cu duhul. Să slujim Domnului. Unul este Învățătorul nostru, chiar Domnul Isus Hristos. La El trebuie să privim. De la El trebuie să primim înțelepciune. Prin harul Său trebuie să ne păstrăm integritatea noastră, sînd înaintea lui Dumnezeu în umilință și pocăință, și reprezentîndu-L înaintea lumii.“

„Predicile sint foarte căutate în comunitățile noastre. Dar, membrii depind în mare măsură de cuvîntările de la amvon, în loc să depindă de Duhul Sfînt. Nefolosite, darurile spirituale date lor, scad din ce în ce pînă ajung lipsiți de putere.“

„Nu știți... că voi nu sinteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sint ale lui Dumnezeu.“ „Tot așa să lumi-

re se merită să-și consacre cele mai mari talente ale sale.“

„Cel credincios va crește în putere atunci cînd va căuta să cunoască pe Dumnezeu, în timp ce se străduiește să atingă cel mai înalt nivel spiritual. Biblia este o lumină care-i îndrumă pașii spre casă. În acest Cuvînt cel credincios găsește că el este împreună moștenitor cu Domnul Hristos al unei comori veșnice. Cartea — călăuză îl îndrumă spre tainele bogățiilor cerești. Căutînd să cunoască pe Dumnezeu, el obține fericirea care nu se sfîrșește niciodată. Zi de zi pacea lui Dumnezeu este răsplata Sa, și prin credință el vede un cămin al strălucirii veșnice, liber de orice necaz și dezamăgire. Dumnezeu îi îndreaptă pașii săi, și îl fereste de cădere.“

„Dumnezeu Își iubește Biserica Sa. Neghina crește împreu-

să înainteze continuu pe calea sfințirii. Planurile lui Dumnezeu ating fiecare fază a vieții. Ele sint imutabile, veșnice; și la timpul rînduit ele vor fi aduse la îndeplinire. Cînd ne vom apropia de El, El se va apropia de noi și va lucra cu toată puterea la împlinirea mărețelor Sale planuri.“

„Dumnezeu mustră pe copiii Săi, pentru ca să-i smerească și să-i îndrume să caute fața Sa. Cînd ei se schimbă și dragostea Sa reinvie în inimile lor, ei vor primi, la rugăciunile lor, răspunsurile Sale pline de iubire. El îi va întări în lucrarea lor ridicînd în dreptul lor un scut împotriva vrăjmașului sufletelor. Belșugul binecuvîntărilor Sale va fi asupra lor și din raza strălucitoare ei vor reflecta lumina cerească.

*
* *

Mintuit prin har

„Căci prin har ați fost mintuiți“. Efes. 2,3.

Din studiul capitolelor prezentate pînă acum, am înțeles că harul aducător de mîntuire care a fost arătat, este o favoare nemeritată de care se bucură, în mod exclusiv numai urmașii lui Adam, adică ființele căzute în păcat. El a fost arătat, adică, oferit tuturor, dar el nu aduce mîntuire decît pentru aceia care îl primesc de bună voie. De asemenea am văzut că harul, departe de a ne scuti de obligativitatea păzirii Legii lui Dumnezeu, dimpotrivă, el ne învață, mai mult ca oricînd, să păzim cu cea mai mare sfințenie această Lege, despre care Domnul nostru Isus Hristos a spus, că n-a venit s-o desființeze, ci s-o împlinească. (Mat. 5,17).

În rîndurile care urmează, am dori să rămînem puțin asupra lucrării de mîntuire însăși, pe care o face posibilă numai harul nemărginit de mare al lui Dumnezeu. Sfînta Scriptură se ocupă, în întregime cu o singură problemă. Începînd cu primele pagini ale Genezei și sfîrșind cu ultimele pagini ale Apocalipsei, cercetătorul sincer constată aici existența aceluiasi scop suprem pe care și l-a propus: descoperirea marelui Plan al Mîntuirii pentru cel căzut. Această mîntuire a fost dorită de toți evlavioșii tuturor generațiilor trecute, și ea este dorită și de sufletele credincioase din zilele noastre.

Dar, ce este mîntuirea? Care este adevăratul înțeles al cuvîntului atunci cînd vorbim despre mîntuirea din păcat, adusă de harul lui Dumnezeu? Desigur că înțelesul cuvîntului „mintuit“ este cunoscut de fiecare. Totuși vom aminti că „mintuit“ înseamnă același lucru cu „făcut slobod“, „liberat“, „scăpat de păcat“. Este vorba aici, desigur, de liberarea de păcat. Ce trebuie să înțelegem însă, prin „mîntuirea de păcat“? Care sînt efectele produse de harul aducător de mîntuire, presupunînd cel mai

fericit caz, al celui mai desăvîrșit copil al lui Dumnezeu, care se străduiește să dobîndească mîntuirea făgăduită? Este adevărat că cel care a ajuns să creadă în Domnul Isus Hristos este „mintuit“, în sensul că din acest moment el a devenit, în mod irevocabil, un moștenitor al noului pămînt? Cum trebuie înțelese cuvintele apostolului Pavel către Efeseni (2,8), cînd zice: „Căci prin har ați fost mintuiți“?... Care sînt efectele acțiunii harului cuprinse în expresia: „ați fost mintuiți“? Și mai departe, cînd are loc acordarea mîntuirii față de cel ce a ajuns să primească harul oferit de Dumnezeu? Iar, odată acordată mîntuirea, în ce constă această mîntuire și care sînt condițiile și durata păstrării ei? Iată întrebări care se lasă a fi puse și care cer, în același timp un răspuns.

Ce este mîntuirea? Dumnezeu-Tatăl, în iubirea Lui nemărginită față de ființele pe care El le-a creat, a prevăzut, în atotștiința Lui și calea de mîntuire a acelor care au căzut victimă înșelăciunii arhivrajmașului care a încercat să uzurpe tronul Domnului Isus Hristos. Am văzut că înainte de întemeierea lumii, Dumnezeu a făcut Planul de Mîntuire, prin desfășurarea căruia urmașii lui Adam urmau să aibă calea deschisă către paradisul pierdut. În acest plan divin era hotărît ca Domnul Isus Hristos să vină jos pe pămînt să plătească unicul preț al răscumpărării pe care-l cerea Legea călcată. „Cînd a venit împlinirea vremii“, adică exact în clipa cînd, după planul stabilit, marele ceas al cerului a arătat timpul sosit, „Dumnezeu a trimis pe Fiul Său născut din femeie... ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege“, adică să facă posibilă liberarea de sub condamnarea adusă de Legea care fusese călcată. (Gal.

4,4,5); „fiindecă plata păcatului este moartea“, (Rom. 6,23). Acest preț a cărui mărime niciodată nu o va putea cuprinde nimeni, a fost plătit, și anume, „nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur... ci cu singele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană“. (1 Petru 1,18,19).

În clipa în care „Mielul fără cusur și fără prihană“ și-a vărsat singele pe crucea de pe Golgota, în clipa în care El a pronunțat cuvintele „S-a sfîrșit“, cuvinte al căror ecou, desigur că s-a înălțat pînă în înaltul cerului pentru a fi auzit de toate ființele din sferile înalte; în clipa în care Domnul plecîndu-și capul pe cruce și-a dat Duhul, în acea clipă prețul cel mare al răscumpărării celui căzut a fost, în mod real, plătit și calea către recîștigarea paradisului pierdut, deschisă. Partea de lucrare care i-a revenit cerului în această vastă întreprindere de salvare a celui căzut, a fost încheiată pe crucea de pe Golgota. Din partea cerului s-a făcut totul, Dumnezeu nelăsînd nimic nefăcut din ceea ce fusese prevăzut. Cu alte cuvinte, lucrarea de mîntuire a celor căzuți și-a găsit realizarea pe cruce. „**Dar lucrarea de mîntuire a oamenilor nu e singurul lucru realizat pe cruce. Iubirea lui Dumnezeu se manifestă în Univers. Satan este aruncat afară. Acuzațiile aduse de el împotriva lui Dumnezeu sînt dovedite ca mincinoase. Ocară pe care el o aruncase asupra cerului, este îndepărtată pentru totdeauna.**“ (H.L.L.p.532).

Călcînd porunca lui Dumnezeu, prin neascultarea de care au dat dovadă, Adam și urmașii lui au ajuns sub influența rea a celui de care au ascultat. Caracterul, din desăvîrșit cum era la început, a slăbit tot mai mult, devenind — datorită puterii păcatului — de natură asemănătoare acestuia. Fiecare duhovnicească a fost înlocuită cu firea

pămîntescă, iar felul de viață duhovnicească a fost schimbat în felul de viață pămîntescă. (Iacob 3,15). Din această stare de decădere morală, păcătosul trebuie ridicat și pregătit pentru noua viață oferită în dar prin Domnul nostru Isus Hristos. Această lucrare de ridicare a celor căzuți, la înălțimea spirituală de la care au căzut, este ceea ce trebuie să înțelegem prin „lucrarea de mîntuire”. Și atunci, la întrebarea: „ce este mîntuirea?”, putem răspunde că ea „este lucrarea prin care păcătosul pocăit este pregătit pentru cer”. (H.L.L. p. 279). Deci lucrarea de mîntuire constă într-o lucrare de pregătire. „Pregătirea această înseamnă a cunoaște pe Hristos. Însemnează emancipare (liberare) de sub ideile, obiceiurile și practicile păcatului”. (H.L.L. p. 279). Această liberare de sub ideile și obiceiurile cele rele nu poate avea loc prin străduința propriilor noastre puteri. Ea se face numai prin puterea Duhului Sfînt, primit de la Tatăl. Și Tatăl ne dă această putere pentru că Domnul Isus a plătit prețul răscumpărării noastre, jertfindu-Se pe Golgota. Numai datorită acestei jertfe a putut fi făcută posibilă lucrarea de liberare, de salvare sau de mîntuire. Fără jertfa Domnului Isus, nici nu se poate imagina vreodată încercarea de liberare a celui căzut în captivitatea păcatului.

Deci, dacă lucrarea de mîntuire însemnează lucrarea de liberare „de sub ideile, obiceiurile și practicile păcatului”, atunci, înțelegem că mîntuirea are un început, o continuitate și un sfîrșit. Începutul mîntuirii poate fi mai mic sau mai mare în intensitate. Și într-un caz și într-altul, lucrarea ei se dezvoltă tot mai mult, crescînd în efectele ei — dacă, bineînțeles, cel abătut se lasă condus de Duhul lui Dumnezeu — întocmai ca intensitatea căldurii razelor soarelui care urcă de la răsărit spre miezul zilei, pînă ce ajunge la desăvîrșire. La această desăvîrșire, înțelegem că nu se poate ajunge deodată, ci numai începutul ei poate avea loc deodată. Astfel, despre acela care a primit harul aducător de mîntuire și care ascultă îndemnul acestui har care ne învață s-o rupem cu păcatul și cu poftele lumesti și să trăim în veacul de acum cu cumpătare, evlavie și dreptate, se poate spune că el a început să umble pe calea către desăvîrșire sau pe calea care duce la „mîntuirea

veșnică”. Așa avem, de pildă cazul lui Zacheu, care era „un păcătos” și pe care-l auzim mărturisind: „Iată, Doamne, jumătate din averea mea o dau săracilor; și dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, îi dau înapoi împătrit”. Dacă la această mărturisire Domnul Isus i-a zis: „Astăzi a intrat mîntuirea în casa aceasta”. (Luca 19,8.9), nu înseamnă că Zacheu, păcătosul de mai înainte a devenit în clipa aceasta irevocabil mîntuit, ci doar că el a făcut primul pas către obținerea mîntuirii, pe care Domnul Isus Hristos a lucrat-o pentru toți cei care vor rămîne credincioși pînă la sfîrșit, mîntuire de care ei se vor bucura, din plin numai în veșnicile viitoare. Numai atunci putem spune că am ajuns la desăvîrșire; numai atunci ne putem considera „mîntuiți”. Chiar dacă am admite că cineva a ajuns la desăvîrșire fiind încă pe acest pămînt, nimeni nu poate fi sigur, că va putea să-și păstreze desăvîrșirea

pînă la sfîrșit. „Începutul mîntuirii”, zice pana inspirată, „il putem cunoaște printr-o experiență personală... Cît despre rezultate, acestea se ajung în decursul veacurilor veșnice”. (H.L.L. 139).

Nu-i mai puțin adevărat, însă, că cel care a răspuns în mod sincer la chemarea cerului, prin harul lui Dumnezeu a ajuns să fie eliberat, rînd pe rînd de toate păcatele, adică obiceiurile, ideile și practicile păcătoase, și a ajuns să trăiască în restul vieții lui, „cu cumpătare, dreptate și evlavie”. În acest înțeles al cuvîntului putem spune, că păcătosul a fost „mîntuit” de aceste obiceiuri, gînduri și practici ale vieții firești, dar nu și de posibilitatea de a recădea în ele. În felul acesta pricepem că expresia „mîntuit de păcat”, are două înțelesuri: pe de o parte înțelegem liberarea noastră de sub robia diferitelor obiceiuri păcătoase, pe care le-am practicat înainte de a cunoaște harul lui Dumnezeu, iar pe de altă parte, prin mîntuirea de

păcat, înțelegem acea stare de desăvîrșită fericire de care se va bucura cel credincios, cînd va fi liberat pentru totdeauna nu numai de păcatele în care trăia cînd făcea voia firii pămîntesti, ci liberat de chiar corpul acesta supus putrezirii, necazului și durerii, pentru ca, prin înviere, să primească un alt corp slăvit, de natură cerească.

Începutul mîntuirii corespunde cu intrarea în odihnă prin Domnul Isus Hristos sau primul semn al ivirii Împărăției Cerurilor în inimă. „Cînd intrăm în odihnă prin Hristos, cerul începe de aici. Noi răspundem la chemarea Sa: 'Veniți și învățați de la Mine', și în această venire începe viața veșnică. Cerul este o neîncetată apropiere de Dumnezeu prin Hristos... Cu cît vom cunoaște pe Dumnezeu mai mult, cu atît mai intensă va fi fericirea noastră. În timp ce împreună cu Isus trecem prin viața aceasta, putem fi umpluți cu iubirea Lui și mulțumiți de prezența Lui. Tot ce poate să suporte natura omenească, putem primi încă de aici.” (H.L.L.p.280). Și atunci cînd apostolul Pavel, scriînd către Efeseni, zice, că „Prin har ați fost mîntuiți”, înțelegem prin aceste cuvinte: liberarea din robia obiceiurilor practicate în viața de odinioară a efesenilor, cînd ei trăiau departe de Domnul. Într-adevăr, apostolul amintind despre aceste stări de lucruri, zice: „Voi erați morți în greșelile și păcatele voastre, în care trăiați odinioară, după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării. Între ei eram și noi toți odinioară, cînd trăiam în poftele firii noastre pămîntesti, cînd făceam voile firii pămîntesti și ale gîndurilor noastre și eram din fire copii ai miniei, ca și ceilalți. Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos — prin har sînteți mîntuiți”. (Efes. 2,1-5). În această accepțiune a cuvîntului, nu greșim dacă spunem că „am fost mîntuiți” de păcat. În cel de-al doilea înțeles al cuvîntului, însă, nimeni nu poate spune că este mîntuit. „Niciodată nu putem să ne închipuim, că înainte de a fi ajuns în cer, putem fi siguri contra ispitei. Acel care primește pe Mîntuitorul, oricît de sinceră ar fi convertirea lor, nu trebuie să fie învățați

să spună sau să se simtă că sint mintuiți. Aceasta este o amăgire. Fiecare trebuie îndemnat să aibă mereu speranță și credință. Dar chiar atunci, când ne predăm lui Hristos și știm că El ne primește, noi nu sintem feriți de ispită. Cuvîntul lui Dumnezeu spune: „Mulți vor fi curățîți, albiți și luminați”. (Dan. 12,10). Numai acei care „răbdă ispită”, vor primi cununa vieții. (Iacob 1,12).

„Cei ce primesc pe Hristos și în credința lor de la început spun: 'sint mintuit', se găsesc în primejdie de a se crede în sine. Ei nu-și mai văd slăbiciunea lor și nici cîntina lor trebuință de putere divină. Ei nu sint pregătiți față de înșelăciunile lui Satan și ajungînd în ispită, mulți asemenea lui Petru, cad pînă chiar în adîncul păcatului... 'Cine crede că stă, să ia seama să nu cadă'. (1 Cor. 10,12 — Parabole, p. 141).

„Astfel, dar, prea iubiților”, zice apostolul Pavel, „după cum totdeauna ați fost ascultători, duceți pînă la capăt mintuirea voastră cu frică și cu cutremur”... (Fil. 2,12) deoarece el știe că scopul final al mintuirii numai atunci va fi atins.

„Cînd trupul acesta supus putrezirii se va îmbrăca în neputrezire, și cînd trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire; cînd cei credincioși vor sta înaintea scaunului de domnie își va întinde peste ei cortul Lui; cînd celor mintuiți nu le va mai fi foame, nici sete; cînd nu-i va mai dogori soarele nici vreo altă arșiță; cînd nici un țipăt, nici o tînguire nu se va mai auzi și cînd nu se va mai simți nici o durere; cînd nu se va mai face nici un rău, și nici o vătămare pe muntele cel sfînt al Domnului; cînd moartea însăși va fi înghițită de biruință, iar cel care a provocat-o va fi distrus pentru a nu se mai arăta niciodată în marele Univers al lui Dumnezeu, atunci ochiul celui credincios va vedea ceea ce niciodată n-a văzut și urechea lui va auzi ceea ce niciodată n-a auzit; numai atunci marea mulțime a credincioșilor va putea cînta imnul mintuirii lor eterne. Numai atunci gloata cea mare a celor mintuiți va înălța acel imn de biruință: „Aleluia! A Domnului Dumnezeului nostru este mintuirea, slava, cîntea și puterea”, imn al cărui ecou va străbate pînă în cele mai mari depărtări ale nemărginitului Univers al lui Dumnezeu, care va semăna cu „vuietul unor ape multe, ca buhăitul unor tunete puternice”. (Apoc. 19,16). Atunci cei care au dat ascultare Cuvîntului Domnului cît timp au fost pe pămînt și au reflectat aici, prin felul lor de adevărată viețuire creștinească chipul lui Dumnezeu, vor putea zice: „Sintem mintuiți pentru toată veșnicia!” Și această mintuire va fi dată prin harul lui Dumnezeu, din a cărui nemărginită bogăție El a pus la dispoziția noastră toate darurile de care am avut nevoie pentru a putea ajunge la ea.

Pastor
Indricău Gh.

Incepînd cu acest număr al revistei noastre, vom publica „probleme de Isagogie” și vom începe cu Noul Testament. Ne face plăcere să credem că publi-

carea acestui material, va fi de un real folos colegilor noștri pastori, slujbașilor Comunităților noastre, cum și tuturor celor ce se apleacă cu interes și credință asupra paginilor Sfințelor Scripturi. (Redacția)

Evanghelia după Matei

1. TITLUL. Cele mai vechi manuscrise ale Noului Testament grecesc intitulează cartea: „După Matei”. Titlul „Evanghelia după Sf. Matei”, se găsește în majoritatea manuscriselor ulterioare, dar fără de „Sfîntul”. Titlul de Textus Receptus, „Sfînta Evanghelie după Matei”, se găsește numai în manuscrisele mai tîrzii. În Scriptură termenul „Evanghelie” (gr. *evangelion*) însemnează „veste bună”; adică, vestea bună a mintuirii așa cum e arătată în viața și învățăturile Domnului Isus. El nu e aplicat la raportul scris. Totuși, după perioada Noului Testament, termenul a fost aplicat însăși scrierilor, fie aparate fi colectiv.

2. AUTORUL. Nu se cunoaște prea mult despre Matei, numit de asemenea și Levi. Numele lui este menționat împreună cu ceilalți unsprezece, după cum urmează: Matei 10,3; Marcu 3,18; Luca 6,15; Fapte 1,13. Numele lui mai este menționat și în legătură cu chemarea lor de a sluji Domnului Isus. (Matei 9,9-13; Marcu 2, 4-17; Luca 5,27-32). Tradiția, spune Halleys, ne informează despre faptul că Matei a predicat Evanghelia în Palestina un număr de ani și apoi a călătorit în diferite țări. Scriitorii creștini vechi atribuie în unanimitate și cu consecvență pe cea dintîi dintre cele patru Evanghelii, ucenicului Matei. Dovezi interne arată că această carte a fost scrisă evident de un iudeu convertit la Creștinism; acesta a fost Matei (Mat. 9,9; cf.

Marcu 2,14). Fiind vameș înainte de chemarea lui ca ucenic, era probabil obișnuit cu păstrarea de rapoarte scrise, fără îndoială o calitate de mare valoare pentru cineva care scrie o narațiune istorică. Referirea modestă la sine cu prilejul praznicului (Mat. 9,10; cf. Luca 5,29) e comparabilă cu felul în care Ioan (Ioan 21,24) și poate Marcu (Marcu 14,51,52) se referă la sine, și deci poate fi o mărturie indirectă cu privire la faptul că el e autorul.

Vorbînd despre autorul evangheliei după Matei, comentatorul Adam Clarke spune: „Evanghelia după Matei este în general acceptată ca fiind cea mai veche carte a Noului Legămînt (Testament). Mulți critici moderni sint de acord că evanghelia a fost scrisă cam în anul 61 d. Hr., sau între anii 61-65 d. Hr. Sint și unii care consideră că ea a fost scrisă mult mai devreme și anume în anul 41 d. Hr. sau opt ani după înălțarea Domnului... Unii emit ipoteza că evanghelia a fost scrisă în limba ebraică la opt ani după înălțarea Domnului și că a fost tradusă în limba greacă în jurul anilor 60-61 d. Hr.” (Coment. vol. V pag. 33).

Oricum ar fi, Matei a fost unul dintre cei doisprezece apostoli iar relatarea lui este aceea a unuia care A AUZIT și A VĂZUT, fiind un permanent însoțitor al Domnului Isus. Acest fapt îl recomandă ca om integru și care a redat fără greșală cele cuprinse în evanghelia ce-i poartă numele. La acest fapt,

putem noi ca oameni ai credinței, să mai adăugăm și inspirația și călăuzirea Duhului Sfânt în activitatea autorului, sub care a lucrat el și toți scriitorii Sfințelor Scripturi, după făgăduința Mintuitorului (Ioan 14,26). Aceste două considerente, fac ca Evanghelia lui Matei, ca și întreaga Biblie să fie VREDNICĂ DE CREZUT.

Cam pe la anul 140 d. Hr. Papias din Hierapolis, un elev al lui Ioan, așa cum e citat de Eusebiu (Istoria Bisericească, III.39, în Părinții Nicenieni și post-Nicenieni, seria a 2-a, vol. 1. p.173), spunea că „Matei a scris oracolele (spusele) în limba ebraică, și fiecare le traducea după cum putea”. După Irineu, o jumătate de secol mai târziu, așa cum e citat de Eusebiu (Istoria Bisericească v. 9, în Părinții Nicenieni și Post-Nicenieni, seria a 2-a, vol. 1, p. 222), „Matei a predicat Evanghelia sa între Evrei în propria lor limbă, în timp ce Petru și Pavel predicau și întemeiau biserica din Roma”. Pe temeiul acestor afirmații și a altora similare din partea unor scriitori ulteriori, unii au tras concluzia, așa cum am văzut mai sus, că Evanghelia lui Matei a fost inițial scrisă în aramaică („Ebraică” lui Papias și Irineu) și ulterior tradusă în greacă. Totuși, teoria aceasta nu s-a bucurat de o acceptare generală. Dovezile prezentate pînă acum nu sînt concludente. Avînd în vedere că numeroase lucrări sînt cunoscute că au circulat printre Iudei numai în forma orală, se consideră că referirea lui Papias la faptul că Matei a scris „oracolele” lui Isus, înseamnă mai de grabă o compunere orală și nu una scrisă, și că „Evanghelia” lui Irineu ar fi putut la fel să fi fost o relatare orală. Nu există nici o dovadă cum că Papias și Irineu se referă la ceea ce noi cunoaștem astăzi ca fiind Evanghelia lui Matei. Motivele pentru care se deduce că Evanghelia lui Matei, așa cum o avem noi astăzi, a fost inițial scrisă în grecește, sînt următoarele :

1. Textul grecesc al lui Matei nu dă pe față caracteristicile unei lucrări traduse. Presupusele aramaisme apar și în celelalte Evanghelii și s-ar putea să nu reflecte altceva decît că scriitorul gîndea în aramaică în timp ce scria în grecește. Cartea Apocalipsei era plină de expresii idiomatice aramaice.

2. Uniformitatea limbii și a stilului dă impresia distinctă că această carte a fost scrisă mai întîi în grecește.

3. Marile asemănări lingvistice cu greaca lui Marcu în particular, și în mai mică măsură cu a lui Luca, par să înlătore posibilitatea ca limba aceasta greacă să fie o traducere.

3. CADRUL ISTORIC. În decursul vieții lui Hristos, țara Palestinei se afla sub jurisdicția Romei, ale cărei legiuni, conduse de Pompei, au supus regiunea și au anexat-o la provincia Siria în anii 64-63 în. Hr. Intrucît se bucuraseră de independență politică timp de vreo 80 de ani înainte de venirea Romanilor, Iudeii erau foarte iritați de prezența și autoritatea reprezentanților civili și străini. Numirea de către Senatul Roman al lui Irod cel Mare (37-4 în. Hr.) ca rege peste o mare parte din Palestina, a făcut soarta Iudeilor cu atît mai amară.

Se înțelege de la sine deci că dorința după independență a devenit o obsesie pentru ei și a afectat practic fiecare fază a vieții lor. Mai presus de toate, dorința aceasta influența gîndirea religioasă a timpului și interpretarea pasajelor mesianice ale Vechiului Testament. Prin Moise și profeți Dumnezeu avertizase pe poporul Său cu privire la suferințele care aveau să vină ca urmare a neascultării.

În mod destul de natural Iudeii doreau eliberarea de sub îndoitul jug impus lor de Cezar și de Irod. De repetate ori, pretinși mesia au apărut pentru a apăra drepturile și pentru a repara — prin sabie — nedreptățile suferite de poporul lor.

Iudeii credeau din inimă că profețiile mesianice ale Vechiului Testament făgăduiau un Mesia politic. Aspirațiile lor politice denaturau nădejdea mesianică, și intrucît Isus din Nazaret n-a împlinit aceste așteptări, mîndria lor de popor ales, a împiedicat în mod efectiv recunoașterea și admiterea Lui ca fiind Acela cu privire la care dăduseră mărturie profeții.

4. TEMA. Tema fiecăreia din cele patru Evanghelii este intruparea, viața exemplară, lucrarea publică, moartea înlocuitoare, învierea și înălțarea Domnului și Mintuitorului nostru Isus Hristos. Nu din împlinire cele patru Evanghelii au devenit parte din canonul sacru al Noului Testament. Fiecare are propria ei contribuție la alcătuirea narațiunii Evangheliei. Atît de mult era cuprins în misiunea Fiului lui Dumnezeu pe acest pămînt încît ar fi fost dificil, dacă nu cu neputință, chiar pentru cineva care ar fi fost extrem de strîns asociat cu Isus, să prindă semnificația fiecărui detaliu al acelei vieți minunate. În scopul de a se păstra pentru generațiile viitoare un tablou pe cît de complet, pe atît de necesar al vieții și lucrării lui Isus, Inspirația a condus și a calificat patru bărbați să păstreze un raport al narațiunii Evangheliei, poate fiecare din punctul de vedere care-l atrăgea pe el personal. Fiecare din cei patru evangheliști era călăuzit de un scop distinct cînd scria. Fiecare a omis anumite incidente menționate de alții și a adăugat alte amănunte proprii.

E ca și cum patru pictori s-au apucat să producă un portret al lui Isus, fiecare dintr-un punct de vedere deosebit. Pentru fiecare subiectul este același, dar aspectul e diferit. Luată laolaltă toate cele patru portrete procură un concept mai complet și perfect al lui Isus, decît un singur tablou. Tabloul compus, prezentat de cei patru evangheliști, ne înlesnește să vedem viața lui Hristos în adevărata ei perspectivă. Tot ce avem noi ne-

voie să cunoaștem cu privire la Mintuitorul a fost descoperit.

Călăuzit de Inspirație, fiecare evanghelist a ales întâmplări și le-a aranjat în modul care-i părea cel mai corespunzător obiectivului din punctul său de vedere. În felul acesta, el a omis adesea incidente narate de alții, cu rezultatul că uneori e dificil de a lega între ele diferitele părți ale narațiunii Evangheliei și să atribuim fiecareia partea ei corectă în succesiunea evenimentelor.

Fiecare din cei patru evangheliști prezintă pe Isus cititorilor săi într-un fel caracteristic, în concordanță cu obiectivele narațiunii Evangheliei sale. Matei și Luca îl prezintă amândoi cu accent asupra rolului Său ca Fiu al omului; Marcu și Ioan pun accentul asupra adevăratei Lui divinități și-L prezintă ca Fiu al lui Dumnezeu. Matei prezintă pe Isus ca fiu al lui Abraam, Iudeu, Cel care a venit ca împlinire a făgăduințelor date părinților. Luca îl arată ca Fiu al lui Adam (Luca 3,38) și în felul acesta ca Mintuitor al întregii omeniri. Luând divinitatea Lui ca ceva de la sine înțeles, Marcu spune numai că El este Fiul lui Dumnezeu (Marcu 1,1). Ioan afirmă că adevărata umanitate a lui Isus (Ioan 1,14) nu discreditează în nici un fel faptul că El este divin în sensul absolut al cuvântului. (Ioan 1,1-3).

O caracteristică distinctă a Evangheliei lui Matei este totalitatea cu care autorul relatează predicile și alte vorbiri sau cuvântări ale Mintuitorului. El prezintă pe Hristos ca marele Înviător. Evanghelia lui conține șase cuvântări mari, relatate pe larg, pe care celelalte Evanghelii le redau fie pe scurt fie deloc. Acestea sînt după cum urmează: 1) Predica de pe Munte, (cap. 5-7), 2) Cuvîntarea despre ucenicie, (cap. 10), 3) Predica de pe țărmul lacului, alcătuită în întregime din parabole, (cap. 13), 4) Cuvîntarea despre smerenie și legăturile dintre oameni, (cap. 18), 5) Cuvîntarea despre făcărnicie, (cap. 23), 6) Cuvîntarea despre revenirea lui Hristos (cap. 24,25).

O a doua caracteristică importantă se referă la acele aspecte ale Evangheliei care descoperă lămurit felul cititorilor și ascultătorilor pe care Matei îl avea în gînd cînd scria. Ascultătorii aceștia pare că erau în mare măsură formați din creștini Iudei și Iudei necredincioși. Scopul său evident era de a converti pe cei din urmă la credința

în Isus ca Mesia al profeției, și de a întări credința celor dintîi. Mai mult decît toți ceilalți scriitori ai Evangheliilor la un loc, Matei prezintă pe Isus ca pe Acela către care arătau tipurile Vechiului Testament și Acela în Care ele au fost împlinite. El prezintă pe Isus ca venind, nu pentru a înlătura Legea ci pentru a o împlini. (cap. 5,17). El prezintă pe Isus ca pe Fiul lui Abraam și Fiul lui David, Părintele națiunii și cel mai ilustru împărat al ei.

Tocmai concepția lor falsă despre persoana lui Mesia și natura Împărăției Lui a minat pe Iudei să-L respingă. Mesia visurilor lor era un împărat mare care trebuia să ducă poporul la independență. Dar pentru Mesia ca Împărat al dreptății (neprihănirii), Cel care urma să-i conducă să biruiască păcatul în propriile lor vieți și să înfăptuiască adevărata libertate spirituală, nu aveau nici o înțelegere. Iudeii erau neîn stare să împace unele pasaje ale Vechiului Testament care prezintă un Mesia suferind cu altele care prezic domnia Lui plină de slavă, pe motivul că treceau cu vederea pe cele dintîi și aplicau greșit pe cele din urmă. (DA/30, 212, 257, 777). Pentru Iudei aceste pasaje aparent contradictorii, erau un paradox pe cît se părea, inexplicabil. Ei așteptau numai ceea ce ei considerau a fi împărăția slavei Sale — și nu găseau nici un loc în planurile lor pentru împărăția harului Său, condiția premergătoare a împărăției slavei, (vezi cap. 4,17; 5,2,3). Matei pare să fi avut o greutate în a rezolva dilema că Mesia cel biruitor era și un Mesia care suferă. El rezolva problema aceasta arătînd că Isus era cu adevărat Împăratul lui Israel și „Sămînța” făgăduită lui David, dar și un Mesia care suferă. (Vezi Mat. 2,1).

Un alt fapt important de ținut minte în studierea cărții lui Matei e acela că Evanghelia aceasta prezintă viața lui Hristos într-o ordine esențială logică și pe subiecte, și nu cronologică. De fapt, există o succesiune generală cronologică în aranjamentul fazelor majore ale vieții și lucrării lui Isus. Dar succesiunea evenimentelor în cuprinsul unei anumite perioade nu urmează în mod necesar adevărata ordine cronologică. De fapt, Matei se abate de la succesiunea strict cronologică în mai mare măsură decît oricare dintre ceilalți scriitori de Evanghelie, obiectivul lui principal fiind de

a dezvolta o concepție a vieții și misiunii lui Isus, care va contribui la scopul lui primar în scriere. El nu este cronicarul, relatînd evenimentele așa cum au ele loc, ci istoricul, cugetînd asupra însemnătății acelor evenimente pe fundalul mai cuprinzător al cadrului lor în istoria poporului ales.

5. SCHEMĂ. Următoarea schemă scurtă reflectă scopul lui Matei în felul cum el aranjează narațiunea Evangheliei.

I. Nașterea, Pruncia și Copilăria, 1,1 la 2,23.

A. Înainte de nașterea lui Isus, 1,1-25.

B. Copilăria lui Isus, 2,1-23.

II. Pregătirea pentru Lucrare, toamna anului 27 d. Hr., 3,1 la 4,11.

A. Lucrarea lui Ioan Botezătorul, 3,1-12.

B. Botezul, 3,13-17.

C. Ispitirea, 4,1-11.

III. Lucrarea din Galileea de la Paște la Paște, anii 29-30 d. Hr., 4,12 la 15,20.

A. Lucrarea din Galileea, timpurie, 4,12-25.

B. Predica de pe Munte, 5,1 la 8,1.

C. Puterea lui Isus asupra bolii, naturii și demonilor, 8,2 la 9,34.

D. Instrucțiuni asupra metodelor de evanghelizare, 9,35 la 11,1.

E. Delegația de la Ioan Botezătorul 11,2-30.

F. Conflictul cu Fariseii, 12,1-50.

G. Predica de lingă lac: parabola despre împărăție, 13,1-52.

H. Încheierea lucrării publice în Galileea, 13,53 la 15,20.

IV. Retragera din Lucrarea Publică, din Primăvară în Toamnă, anul 30 d.Hr., 15,21 la 18,35 (275).

A. Lucrarea în regiuni vecine cu Galileea, 15,21-39.

B. Un nou conflict cu Fariseii, 16,1-12.

C. Privind înainte spre cruce, 16,13 la 17,27.

D. Problema umilinței în relațiile omenești, 18,1-35.

V. Lucrarea din Perea, din toamnă în primăvară, anii 30-31 d. Hr. 19,1 la 20,34.

A. Înviere și vindecare în Perea, 19,1 la 20,16.

B. Ultima călătorie la Ierusalim, 20,17-34.

VI. Lucrarea de sfîrșit la Ierusalim, Paștele anul 31, d. Hr. 21,1 la 27,66.

A. Conflictul cu cărturarii și Fariseii, 21,1 la 23,39.

B. Instrucțiuni cu privire la a doua Venire a lui Hristos, 24,1 la 25,46.

C. Arestarea și judecarea, 26,1 la 27,31.

D. Crucificarea și înmormintarea, 27,32-66.

VII. Învierea; Arătările după Înviere, 28,1-20.

Material prezentat de :

D. Florea și D. Popa

S F Î R Ș I T D E C A L E

... „Pină nu se rupe funia de argint, pină nu se sfarmă vasul de aur, nu se sparge găleata la izvor și pină nu se strică roata de la fintină; pină nu se întoarce țărina în pământ, cum a fost“ ... (Ecl. 12, 6.7).

Încă o prețioasă funie de argint s-a rupt și încă un vas de aur s-a spart. De data aceasta, trebuie să consemnăm cu tristețe pierderea unui vas care și-a consacrat întreaga sa capacitate în slujba Evangheliei și anume pastorul-pensionar Rizea Andrei, un devotat slujitor al lui Dumnezeu care și-a înțeles menirea vieții sale și a știut să fie un slujitor credincios al bisericii în tot timpul slujirii sale în pastorație.

Ca fiu de agricultori săraci, dar sinceri și evlavioși, fr. A. Rizea a văzut lumina zilei în anul 1900, pe plaiurile bogat inverzite ale Comunei Ciorăști, în mijlocul frumoaselor dealuri, ale județului Vrancea. Apoi, în plină putere a vieții sale, în anul 1920 face cunoștință cu adevărul Bisericii advente pe care îl mărturisește public prin botez, la data de 24 ian. 1925, fiind botezat de fr. St. Demetrescu. Urmează cursurile Seminarului Teologic

și este angajat în anul 1928 ca șef de colportori, calitate în care activează în multe părți ale țării, având binecuvântări deosebite în lucrarea făcută.

În anul 1934 a fost transferat ca pastor-ajutor în districtul Pucioasa, jud. D-ța. Peste trei ani este hirotonit ca pastor calitate în care a activat pînă în 1961 în județele Teleorman și Buzău, cînd a ieșit la pensie.

Vestea încetării sale din viață ne-a surprins pe toți căci eram obișnuiți să ne întilnim din cînd în cînd și să-i zărim chipul radios întotdeauna optimist și increzător în viitor. Data de 10 ian. 1978, cînd a fost condus pe ultimul său drum de obștea comunității din Rm. Sărat, va rămîne mereu în amintire. Frigul caracteristic lunii ianuarie, n-a influențat cu nimic asupra căldurii nădejzii cu care cei dragi ai săi l-au așezat în locul odihnei sale temporare. Fr. N. Popescu din partea Conferinței București, iar fr. T. Niculescu din partea Uniunii de Conferințe, au rostit cuvintele de mîngiere pe care Dumnezeu le-a prevăzut în Sf. Scripturi

spre a ne insuflați în clipe de asemenea încercări.

Deși vasul prețios al sufletului său a intrat în neființă amintirea caracterului și a frumoaselor sale calități spirituale, va rămîne neștearsă și avem certitudinea, în baza făgăduințelor divine, că ne vom revedea cu el în ziua răsplătirii finale.

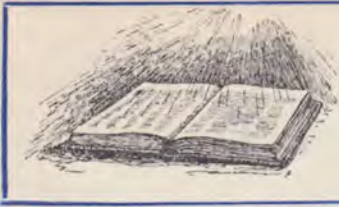
Comitetul Uniunii

In ziua de 12 martie 1977, Comunitatea București Crinul a condus la locul odihnei sale temporare, pe fratele Hedwig Rudolf, decedat la vîrsta de 74 ani. Încă din tinerețea sa, a cunoscut speranța adventă, distingîndu-se printr-un spirit bun și credincios, de bună colaborare, fapt pentru care a fost mult timp prezbiter al Com. București-Grant. Speranța revederii cu toți care trăiesc întreita solie îngerească, a avut-o vie în sufletul său, luminînd asemenea unei facle vie.

Cuvintele dragostei și mîngierilor divine, cu ocazia ultimului său drum au fost rostite de frații Alexe Constantin, secretarul Conf. București și Faluvegy Dezideriu, Chițu Marin, consilieri la această Conferință precum și de către pastorii Ghioaldă Pavel, Enache Marin și Vasilescu Gabriel.

Redacția

Întrebări

și

RĂSPUNSURI

De regulă, scrisorile și întrebările ce ni se pun, fără ca cei în cauză să aibă conștiința responsabilității și să-și semneze scrisorile, nu le luăm în considerație.

Am primit nu de mult o asemenea scrisoare, în care ni se cerea să explicăm cele spuse de apostolul Pavel în 1 Cor. 9,4.5, în care citim :

„N-avem dreptul să mâncăm și să bem? N-avem dreptul să ducem cu noi o soră, care să fie nevasta noastră, cum fac ceilalți apostoli, și frații Domnului, și Chifa?” (1 Cor. 9,4.5).

Pentru rațiuni mai înalte și pentru cunoașterea și interpretarea corectă a Scripturilor, pentru sublinierea faptului că nimic necurat nu va ajunge să mostenească veșnicia și că această curăție, această puritate merge pînă la sfîntirea gîndurilor și a tuturor simțămîntelor noastre și pentru că este bine să se „astupe gura celor neștiutori”... (1 Petru 2,15), prezentăm interpretarea acestui text, așa cum de fapt se află el în canonul Biblic și în interpretarea Bisericii A.Z.S.

Pentru o mai bună înțelegere a textului, să analizăm și alte traduceri ale Bibliei :

„New English Bible”, ediția 1970 spune astfel : „Nu am eu dreptul să mînc și să beau? Nu am eu dreptul să iau cu mine o soție creștină, așa cum fac și ceilalți apostoli, frații Domnului și Chifa?”

Mai clar sună însă modernă traducere a Bibliei — „The Living Bible”, — care, redă astfel aceste texte :

„Sau eu nu am nici un fel de drept? Nu pot să pretind și eu a avea aceleași privilegii pe care le au și ceilalți apostoli și anume de a fi oaspete primit în casele voastre? Dacă aș avea o soție, și dacă ea ar fi credincioasă, n-aș putea-o eu lua cu mine în aceste călătorii, tot așa cum fac și ceilalți apostoli, așa cum fac și frații Domnului, și așa cum face și Petru?”

Superficial analizat, acest capitol al primei epistole către Corinteni ar părea că este o digresiune față de principalele probleme pe care apostolul le tratează în capitolul precedent. Și cu toate acestea, capitolul 9 este totuși o continuare a temei capitolului precedent, îndeosebi a versetului 13. De fapt, aici Pavel ține să asigure pe cititor că atunci cînd este în joc mîntuirea fraților lui, el este gata a renunța la drepturile ce-i revin ca apostol al Domnului. Să reținem faptul că la versetul 3 ne este arătat cum că fusese pusă la îndoială calitatea lui

de apostol și începînd cu versetul 4 se precizează : „Iată răspunsul meu de apărare împotriva celor ce mă cercetează”.

Declarația apostolului privind dreptul său de a i se recunoaște calitatea de apostol, constituie una dintre cele mai frumoase, cele mai înalte și cele mai nobile redări ce pot fi găsite în literatura de specialitate, cu privire la virtutea renunțării de sine și a principiilor ce trebuie să se afle la baza rațiunii de a sluji. Și trebuie să reținem faptul de necontestat și anume, că slujitorul lui Dumnezeu care este călăuzit de Spiritul lui Hristos, va fi totdeauna dispus a face orice, a face totul și a nu ține seama de persoana sa, numai pentru a promova cauza și interesele Bisericii lui Dumnezeu, pentru ca „niciunul să nu piară ci toți să aibă viață veșnică”.

Cînd apostolul Pavel vorbește despre „dreptul” sau „autoritatea” (gr. exousia), el se referă la toate drepturile și privilegiile pe care le-au avut toți apostolii, situație cunoscută bine de biserica primară. Să nu uităm că toți apostolii au fost recunoscuți ca fiind conducători în biserică și ca atare, pe lângă responsabilitatea grea pe care au purtat-o toată viața, și care, cu excepția apostolului Ioan, au sfinșit ca martiri, se bucurau de unele drepturi și privilegii în mijlocul bisericii și al credincioșilor.

Vorbînd despre dreptul „de a mînc și a bea”, unii au emis ideea că aici, Pavel face referire la dreptul de a mînc din carnea oferită idolilor, dacă el ar fi dorit acest lucru. Dar contextul capitolului nu ne lasă să tragem o astfel de concluzie. (v. 2.3.6.7).

Dacă recităm traducerea modernă, „The Living Bible”, redată la începutul acestui articol, vom înțelege ce anume dorește marele apostol Pavel să spună.

„...Nu pot să pretind și eu a avea aceleași privilegii pe care le au și ceilalți apostoli și anume, de a fi oaspete primit în casele voastre?” Deci este mai mult decît clar, că aici, apostolul vorbește despre dreptul, privilegiul său de apostol de a primi ajutor, de a fi susținut de către comunitățile pe care le păstora. El discută această problemă în termenii vers. 7-14.

După cum ne relatează Sf. Scripturi, Pavel și Barnaba lucrau cu mîinile pentru întreținerea lor. (Fapte 18,3.6). Alți slujitori ai altarelor pretindeau ca cei cărora ei

le slujeau să le asigure existența. În lumina acestor realități, unii probabil că au insinuat cum că Pavel nu era apostol și de aceea el nu își revendica asemenea drepturi. Răspunzînd acestor afirmații Pavel arată că motivul comportamentului său nu consta în faptul că el ar fi recunoscut că nu era apostol, ci pentru că el avea în vedere ceea ce era spre binele spiritual al bisericii și al său, comportîndu-se ca atare.

Halley, autorul lucrării „Bible Handbook”, comentînd aceste versete, spune : „Una din obiecțiunile pe care criticii apostolului Pavel i le aduceau, era faptul că apostolul nu pretindea nici o plată pentru lucrarea sa în Corint (2 Cor. 12,13), fapt ce în mîntea lor ridica multe și mari semne de întrebare. Apostolul explică aici că în adevăr, el avea dreptul să fie susținut pe cheltuiala bisericii din Corint. (1 Cor. 9,3-7). Domnul Dumnezeu a poruncit categoric ca, cei ce propovăduiesc Evanghelia să trăiască din Evanghelie” (v.14). Dar, din cele ce ne sînt relatate în rapoartele Scripturii, Pavel n-a primit nimic de la nici o Comunitate, cu excepția Comunității din Filipi. În Corint, Efes, Tesalonie, el, s-a întreținut singur, lucrînd la facerea corturilor. Era satisfacția sa aceea de a face mai mult decît a fost chemat să facă. Și de asemenea, el n-a dorit ca învățători falși să profite de exemplul său, dacă ar fi acceptat să fie susținut, știînd că erau mulți învățători al căror singur scop era numai... plata. (2 Cor. 9,1-13).

Comentatorul Adam Clarke precizează de asemenea că în acest verset apostolul arată că „vrednic este lucrătorul de plata sa și că cei ce vestesc Evanghelia, trebuie să trăiască din Evanghelie.” deși Pavel a urmat propria lui metodă de lucru. (Com. N. T. vol. II/236).

În versetul cinci, Pavel abordează o problemă în strînsă legătură cu problema dezbătută în versetul patru. „Dacă aș avea o soție”, spune ap. Pavel, „și dacă ea ar fi credincioasă, n-aș putea-o lua cu mine în aceste călătorii?” (Tr. Living Bible) și în consecință, nu s-ar bucura și ea de același tratament ca și soțul ei, avînd și ea, deci, dreptul a fi susținută de biserică, „de a fi oaspete” în casele lor? Cu alte cuvinte Pavel ar spune astfel : „nu avem și noi dreptul să ne luăm soția, care este și ea o membră a bisericii și să călătorim împreună, pe cheltuiala voastră așa cum fac și alți apostoli?” Unii au gîndit că aici, Pavel nu s-a referit la soție, ci la o femeie care să-l însoțească pe apostol, și care să se ocupe de menajul apostolului, sau de nevoile lui, așa cum ne raportează Sfînta Scriptură că făcea Marta și Maria (Luca 10,38-42). Dar referirea pe care Pavel o face la încheierea vers. 5 cu privire la apostolul Petru (Mat. 8,14, Marcu 1,30) ne demonstrează cu prisosință că aici era vorba despre soțiile apostolilor, așa cum era — în acel timp — practica ge-

Vizita fr. Heinz Vogel în Comunitatea Mediaș:
Împreună cu un grup de frați, pastori și laici.

nerală printre apostoli și ucenici. Sint foarte multe motive pentru care apostolii erau însoțiți în călătoriile de către soțiile lor. În țările Orientului nu era ușor pentru bărbați să poată vorbi femeilor, prezentându-le adevărurile Scripturii, învățându-le în cele ale vieții de credință. Această barieră uneori de netrecut, era înlăturată prin prezența și activitatea soțiilor lor, care în afara problemelor zilnice ale vieții, puteau fi de un mare și real folos soților lor în lucrarea de Evanghelizare.

Adam Clarke în Comentariul său (vol. II/NT/pag. 236) referitor la versetul 5, arată că în primul rând, atunci cînd apostolul spune că ar avea dreptul, dacă ar fi căsătorit, să-și ia soția cu sine în călătoriile sale, precizează faptul că apostolii, slujitorii lui Dumnezeu, au dreptul să se căsătorească. În sprijinul acestei concluzii el subliniază faptul că frații Domnului erau căsătoriți. La începutul activității Domnului Hristos, frații Săi nu credeau în El (Ioan 7,35), dar mai târziu ei și-au schimbat atitudinea și s-au numărat printre slujitorii

și conducătorii bisericii apostolice. De asemenea, Pavel amintește și de apostolul Petru care era căsătorit (Mat. 8,14; Marcu 1,30).

În privința faptului că apostolii își luau în călătoriile lor și pe soții, Clement Alexandrinul arăta că apostolii își luau soțiile cu ei, nu numai ca soții, ci și ca surori, pentru ca ele să poată sluji cu folos femeilor, pentru ca învățătura Domnului să fie fără de reproș și să poată pătrunde și în „apartamentele femeilor”. (Adam Clarke, Com. Vol. II/236).

Cred că acum înțelegem mai bine și corect, în curăție de cuget și inimă, cuvintele apostolului Pavel:

„...Nu pot să pretind și eu a avea aceleași privilegii pe care le au și ceilalți apostoli și anume, acela de a fi oaspete primit în casele voastre? Dacă aș avea o soție, și dacă ea ar fi credincioasă, n-aș putea-o lua cu mine în aceste călătorii, tot așa cum fac și ceilalți apostoli, așa cum fac și frații Domnului, și așa cum face și Petru?” (1 Cor. 9,4-5.Tr. I.B.). — D.P.

Avînd în vedere hotărîrea Comitetului Uniunii A.Z.S. din țara noastră privind înființarea unui patrimoniu arhivistic istoric, rugăm pe toți aceia care posedă documente de orice fel, inclusiv fotografii sau tipărituri de o însemnătate istorică, să ni le trimită fie în original fie în copie (fotografii) ca să se poată alcătui acest patrimoniu arhivistic de mare însemnătate pentru noi.

Cititorii din străinătate se pot abona la Curierul Adventist adresîndu-se la ILEXIM, Departamentul Export — Import presă, P.O. BOX, 136-137, telex 11.226, București str. 13 Decembrie nr. 3.

Curierul Adventist

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România

Apare la două luni, sub conducerea unui Comitet
Redacția și Administrația

București : Str. Labirint nr. 116 — Sect. 4 — Tel. 20.76.65

Redactor
Dumitru Popa